சிந்தனைச்சாலைக்கு முந்திய மந்திரி சீரறிவாம் ;
மந்திரச்சாலைக்கு நாணயச்சோரியை வார்த்தடிக்கும்
எந்திரச்சாலை வயிறாம் ; விதிக்கின்ற ஏவல்செய்ய
முந்துறுங் கால்கை ; உள் நாவெனும்பேரி முழக்கிடுமே.

கரலே திரவியர்ச்சாலை ; சிவப்புக் கறுப்புதிரம்,
விரலேதொடங்கி உயர் உச்சிகாறும், விரிகுழல்வாய்த்
தரலே அதின் தொழில் ; சோரியின் மாசுதவிர்த்து, நந்தம்
குரலே ஒலிப்பிக்கும் காற்றாசயமெனுங் கோட்டைகளே.

பிரம்பால் வளைந்த பெருங்கூடைபோல், இந்தப் பீடம்பை
நரம்பாம் உயர்தந்தி வேய்ந்து நிரம்பிற்று ; நாட்டிலெங்கும்
உரம்பாலித் துள்ளும்புறம்பு முணரும் உணர்வெழுப்பும் ;
வரம்பாம் அறிவினுக்கு ; இத்துறையின்றி இவ்வாழ்வில்லையே.

துப்புரவாக்கத் துறையுற்றதே, உடற் றோல்புறத்தும்,
கொப்புறு மாங்கனிசால், குழாய்க்கூடற் கோட்டத்திலும்,
செப்புறு வாயிலும், கண்ணொடு மூக்குச் செவியிலும் ; இவ்
வொப்பரு நாட்டினைப் பின்பற்று நாடின்ப மோங்குவதே. ௩௰

சோராதுடம்புக் குணவளித்தால், தொழில் செய்யவலி
நேராயிருக்கும் ; அதின்றேல், இன்றே ; அங்கம்நின்று தம்முட்
சீராயொழுகின், செயலுளது ; அன்றிச் செயலுமில்லை ;
நீர்வியந்திரம் போலாம் நம்மாக்கை நிலையதுவே.

மன்னோர் சவுக்கியமென்ப துறுப்புகள் வாய்ந்ததொழில்
நன்னாடியோடு புரிதல் ; அந்நாடி நரம்பின் வலி ;
என்னே நரம்பின்வலி? ஏறப், பரஸ்பரம் ; எய்து வினை
தன்னாயம் அப்பொருள் சேர்ந்த செழிப்பின் றரத்ததன்றே.

(அழகினியல்)

என்னே அழகென்பது? எம்மனம் அத்தைக் கண்டேங்குவதேன்?
முன்னே அழகெம்மகத் திருந்தாலன்றி மோகமுறேம்;
பின்னேர மெம்மைப் பிரிந்ததுபோலும்; பிரிவறியா
தென்னேர மஃதெமைச் சேரவன்றோ மனம் ஏங்குவதே?

உருவமன், றுற்றநிறமன், றொளியன், றுடன்கலந்த
பருவமன், றெம்மைக்கவர்ந்தது; உள்ளானந்தப் பக்குவமே;
புருவமும், நெற்றியும், கண்ணும், வடிவமும், பொன்னிறமும்
மருவிய மேன்மைக் குணங்களன்றோ உள்ளியக்கியவே?

ஆனந்தம் ஈவ தருங்குணம், அன்பின; ஆனந்தத்தைத்
தானந்து மேனிக்குறிப்பிடம் நம்முளம் சாட்டுவதால்,
ஈனந்தரு முடல்மேனின்ற தாசை, இனிமையுற்ற
கானந்தரு மரக்கட்டை நம்முள்ளங் கவர்ந்தெனவே.

பேணழ காண்பெண் உருவத்திலாகின்ற பெற்றியொன்றோ?
நாணழகா மிவை; காணுவழகு கருதிலுண்டாம்;
நாணழகாம், உண்ணடை யழகாம், சொன்னடை யழகாம்,
மாணழகாம்செயல், வானழகாம் நன்மதியழகே.

(காதலுங் காமமும்)

கண்ணாரழ குண்டெனிற் காதன்மையுண்டு; காதல் அழ
கெண்ணு தியற்றுவதாமோ இயற்கை? இரண்டினையும்
உண்ணுடி நோக்கின், ஒருத்தம நோக்கம் உருத்தெழும்பும்:—
மண்ணுருமாக்கள் பிறந்தன்பு மாந்தும் வகையவையே.

மருக்கொண்ட கூந்தற் பிறைநுதல் வேல்விழி மங்கையர்தம்
திருக்கொண்ட சாயலைச்செய்தது, காதலிற் சீவர்கள்தாம்
கருக்கொண் டுலகம்செழித் தின்புறவென்னில், காதலன்பே
யுருக்கொண்ட மாற்றம், அளவறிந்தாளல் உயர்வுடைத்தே.

சென்றுபடர்வது காமம், நற்காதல் சித்தம்பொருந்தி,
ஒன்றிலுறையும்; உடன்விடுங்காமம், ஒருமையுற்று
நின்றுநிலவிடுங் காதல்; மெய்யன்பும், நெறியுயர்வும்
கொன்றிடுங் காமம், அவை காதல்கொள்ளக் குளிர்ந்தெழுமே.

உடல்பற்றுங் காமம், உளம்பற்றுங் காதல்; உரையுறுபாற்
கடல்பற்றுந் தேவ அமுதெனக் காதல் கருத்தினிக்க
அடல்பற்றும், காமம் அழிந்திற்றுப்போகும் அறிவுகெட்டே;
விடல்பற்று நன்று, விடாவிடிற் காதலை மேவல்நன்றே. ௬௰

ஈரங்கொடுப்பது, எளியாரைப்பேண எழுவதற்கு
வீரங்கொடுப்பது, உண்மைக்குரம், மன்னுயிர்மேல்வளரும்
வாரங்கொடுப்பது, மற்றின்பந்தேற இவ்வாழ்வுக்குப்புக்
காரங்கொடுப்பது பெண்மீ தியல்கின்ற காதலொன்றே.

பெண்ணென்பவளுக்குப் பெட்டேபதருதி; பெடையனந்தன்
ஒண்ணன் சிறையினத்தோ டாடல்போல், தன்உளம்விழைந்த
வண்ணந்தன் காதலனைக்கொண்டு, அவனைத்தன் வாழ்வினுக்குக்
கண்ணென்று கற்பினெழுகுவள், பெண்ணிற் கமலமன்றே.

(படைப்பிற் குறிப்பறிதல்)

தனத்தினைத் தேடிப்பயனில்லை, சார்ந்து தமைவளர்த்த
இனத்தினை நம்பியிருப்பதுவீண், பெரிதென் றிருக்கும்
கனத்தினைக் கூடியுங் காரியமில்லை, கருணைநிலை
மனத்தினையூன்றி இயற்கையிற்காண்டல் மகிழ்தருமே.

முடித்தயன் னூற்பொருள்மேலும், பொற்கோயில் முயன்றடுத்
பிடித்தபக்திப் பற்றின்மேலும், குருவிற் பெறுவதிலும், [துப்
தடித்தகண் பார்ப்பதின்மேலும், தெய்வீகத் தடங்கருணை
படித்தபடி இயற்கைப்பொருள் காட்டும் பலமுகத்தே.

விலகுதல் வேண்டும் பொருட்களில், ஈசன் வெறுப்புவைத்தான் ;
இலகிட நல்லுயிர்பல்க, வனப்பில் இணக்கம்வைத்தான் ;
கலகமுண்டா மிடங்காட்டித், தற்காப்புக் கருதிவைத்தான் ;
உலகில், இவ்வுண்மை, விலங்கியல் பார்த்தவர் ஓதுவரே.

பாம்பால் உலகத்திற் கென்னலமென்பர் பகுத்தறியார் ;
சாம்பாடுறும் பலநோயூட்டுங் காற்றினிற் சூழ்விடத்தைத்
தீம்பாலென உண்டுலகுய்ய வைத்தல் தெரிந்தவர்க்குப்,
பூம்பாரில் வீண்படைப் பில்லை யென்னுண்மை புலப்படுமே

மெலிவே மிலைப்புழுவின் காப்பதின்நிறம் ; மேற்கொண்டெதிர்
வலியேயிலாத் தசைஆமைக்குக் காப்பு வன்றோடு ; மறக்
கலியே கொளாத கலைமானைக் காப்பதுகால் ; கனூழும்
ஒலியே குழவிக்குக் காப்பாம் ; இவை அருள்ஓதுமன்றே.

தாவரமோங்கத் தருநிலமாக்குந் தரைப்புழுக்கள் ;
மேவரும் ஆழிக்கரை வளைத் தாய்துறை வேயும் சிறு
சீவர்கள்கோடி ; மனிதர்பின் வாழ் பல தீவெழும்பக்
காவரம்பாக்கிக் கடலினைத் தூற்றும் கடற்புழுவே.

புடைசூழ்ந்திருக்கும் இயற்சங்கதிக்குப் பொருந்துகின்ற
நடைசூழ்ந்திருக்கின்ற நானுஉயிர்கள் நலமடைய
இடைசூழ்ந்திருக்கும் இயற்கைக்கிறை ; அதற் கெள்ளளவும்
தடைசூழ்தலின்றித், தகவேஉழைத்தல் நம்தர்மமன்றே.

மெய்வந்த சான்கைச் சடப்பொருளுண்மை விளக்குவதில்,
கைவந்தவர் சடம்பற்றி, இருபொருட் காரணமாம்
தெய்வந்தனை மறக்கின்றார், முற்றுண்மை தெளிகிலரால் ;
பொய்வந்த நூல்படிப்பார்போல். உளநிறை பப்பிலரே ஊம

எல்லாப் பொருளோடும் பதவாக்கம் காண்டல் இயல்பாதனக
கல்லார் அறிவின் பயனும்; அவ்வானவம் நாடுகில்லார்
சொல்லாத சொல்லியும், தோன்றாத தோற்றியும் தாயகனை
கல்லார் தமக்குச் சமமாவர்; நூல்பல கற்றுமென்னே?

(வாழ்க்கை மதிப்பு)

பல்வாழ்க்கை யுள்ளும் இம்மானிட வாழ்க்கை, பகுத்தறிவாற்
செல்வாழ்க்கை யாதலின், நல்வாழ்க்கை யென்பர் சிலர்; நினைப்புச்
சொல்வாழ்க்கை யென்னல் தகுமே; அதுவன்றிச், சோதனைமட்
டில்வாழ்க்கை இங்குறும் மில்வாழ்க்கை; மற்றொடு நீசமமே.

அருமையென்போம் இந்தவாழ்க்கை; மற்றுதல் அருமையன்றோ?
பெருமையென்னோ இதில், நம்மனத்தே அப்பெருமை இன்றேல்?
பொருமத மொன்றில், புலியனையோம்; உட்பொருத்த மிலோம்;
எருமையின் கூட்டத் தொருமையுண்டே நம்மில் எண்மடங்கே.

அருத்திக்கொளுவதற் காகமட்டோ இவ்வருமுடலில்
இருத்தப்படு மிந்த ஆருயிர்? ஓங்கறி வில்லையென்றால்,
எருத்துக்கும் மானிடர்க்கும் பேதமேது? எழுந் தேறலுன்னுக்
கருத்துச்ச மற்றதோர் வாழ்க்கை சுக்கானற்ற கப்பலன்றே?

வாழுலென்பார் மக்கள்வாழ்வினை; மாயையின் வஞ்சவலை
வீழுலென்பார்; உயரானந்தம் விட்டு வினைத்துயரத்
தாழுலென்பார்; கலிசூழுலென்பார்; உள்ளறியின் மிக்க
வாழுலென்பார்; அன்றி, நல்லதென்பார் இங்கொருவரின்றே.

வானேயுலகம், மதியிறைடன்பு வகித்தவர்க்குத்;
தானே அவர்க்குத் தரும் எண்ணிலானந்தம்; தண்மதுரத்
தேனேபெறினும், சுவைபறியார்க்கது தித்திக்குமோ?
ஏனோ இயற்கை படியார் உலகை இகழுவதே?

களியார் குழந்தைகள், மோசமெண்ணுது, கைக்கத்தி கொண் [டால்,
அளியார் அவர் தந்தைதாயர் அதைப்பறித் தாள்வதுபோல்,
ஒளியார் கடவுளும், மானிடர்தங்குட் குறுமிடும்பை [றே.
தெளியாது கொள்ளும்பொருள் பறித்தாண் டுய்யச் செய்யுமன்

வருத்தப்படுகின்ற நோயாளிக் கேற்ற மருந்தளிக்க,
மருத்துச்செடியும், வகைதெரிவாரும் வகுத்தவண்மை,
கருத்துப்பொருளிலும் கற்றவர் நெஞ்சிலும் காணுங்குற்றம்[தே.
திருத்தும், செழும்பொருள் செம்பாகச்சொல்லுடன் சேரவைத்

(அகநிலை)

நெஞ்சே நமக்கு வழிகாட்டியென்று நினைத்து, அதன்பால்
மிஞ்சாதொடுங்கி, நலம்பேணி, மாண்செயல்மேவி, எதிர்
அஞ்சாது, நீதி அகலாது நிற்கும் அருந்தகையைத்
துஞ்சாது சூழ்வ தொருதலை தெய்வம் துணைப்பதற்கே.

(செயல் தோன்றவிடல்)

எல்லாச் செயலும் இழைத்தான், இழைத்த தெடுத்துரைக்க
நில்லாது, தன்னுருத் தான்மறைத்தான்; அந்நிலைமை கொண்டு
நல்லாறுடைய வல்லார் உலகோங்க நலமியற்றிச்
சொல்லாதிருப்பர், அவர்செயலால் அது தோன்றவிட்டே. அல்

(பதியின் ஆற்றல்)

பலக்கப் பலவணிப் போர்வீரர் சென்றும், படர்கடலைக்
கலக்கத் திறமுடையாரோ? உலகிற் கடவுளெண்ணும்
இலக்குச் சிறுமதி மானிடர், எத்தனைபேர் எண்ணினும்,
விலக்கத் திறமுடையாரோ? விதித்தது மேனிற்குமே.

ஆற்றலென்னே, அதிகாரமென்னே, அருளாண்டவனைப்
போற்றலில்லாது? பொருப்பெதிர் தோளரும், பொட்டெனவே,
கூற்றனுக்கே யிரையானார்; இறைவன் குவலயத்தை
மாற்றவல்லாரையும் மாற்றவல்லான் ஒருமாத்திரத்தே.

(தத்துவ ஆராய்ச்சி)

சித்துரு வாகின்ற தெய்வமல்லால், தெய்வம் செய்யுலகில்
நித்தியமில்லை, நிகழ்வன, நிற்பன; நீளுல்கப்
பத்தியிலேறக் கவன்று நம்காலம் பறக்கவிட்டால,
தத்துவங் கண்டு சுகிப்பதெந்நாள் அச்சம் தாழ்ந்திடவே?

பன்னாளுழைத்துப், பல பாடுபட்டுப், பரதவித்து
மன்னாள் புவியில் இம்மண்ணாளும் ஆக்கையை வாழவைப்பீர்!
பின்னாள் வருவதை யுன்னாதிருக்கும் பிழைதவிர்ப்ப [கே?
தெந்நாள்? உழைப்பதிங் கெந்நாள் நம்ஆத்ம மெய்யின்பத்திற்

நிலையானவை ஒன்றுமின்றெனற ஞானம் நிலைப்பதற்கோ,
அலையால்நிறைந்த கடல்போலும் வாழ்வில், புகலிடத்தே,
கலையானவை கற்றுக், கண்டறிந் தாயுள் கழித்திடுவோம்?
தலையான காரியம்வேறில்லையோ இங்கு சார்வதற்கே?

அன்னம் பயில்கின்ற ஆக்கையி லாசை அதிகரித்தோம்;
தன்னந்தனித் துடல் சாகின்றகாலம் தவிர்ப்பதுண்டோ?
முன்னங் குடிகொண்ட முன்னவன் சந்நிதி முந்துவதற்,
கின்னம் பிறப்பெடுத்தாலு முண்டோ மனம் எண்ணுவதே?

சிந்திக்கவோ இந்த நாவளித்தார்? நித்யம் நேயமுடன்
வந்திக்கவே; உயர்வானுளும் ஈசன் மகிமை கண்டா
னந்திக்கவே இவ்வுலகில் தந்தார்; அங்கருள் தெரியச்
சிந்திக்கவே இந்தச்சென்னி தந்தார்; என்று சிந்திக்கவே.

ஊனந்தமண் ; உயிர்காற்று ; ஐம்புலன்கள் உணர்த்துவதே
ஞானந் தனித்தது ; உயிர்கள் இழுப்பது நட்புத் ; துன்பம்
ஆனந்தம் மூளையறிவது ; மூளை அணுக்கள் என்றால்,
நான் எந்த மூலையிற் றொளித்தேன் இந்த நாடகத்தே ?

தற்பிறப் பிங்கு தரித்துக் கண்டாரன்றித், தாம்பிறந்த
முற்பிறப் பின்னதென்றார் அறிவார் ? இதின்முன் விரும்பி
இப்பிறப் பெய்தினரோ மக்கள் ? கன்மத்தின் எய்தினரோ ?
எப்பிறப்பாளர்க்கும் இன்பமொன்றே செய்தல் எம்கடனே.

கன்மத்தினால் வந்த தாக்கை யென்றால், முதற் கன்மமென்ன ?
உன்மத்தினால் கெட்டகன்மஞ் செய்தால், அது உடற்றல், செய்த
ஜன்மத்திலே தெரிந்தாலல்லவோ தண்டிப்பாகும் ? சிறு
வன்மத்தினால் எதிர்செய்தல் நந்தெய்வத்தின் மாண்பலவே. கூ௰

இம்மாபிறவிக் கடல்நீந்தி ஈசனிடங் கலத்தல்
நம்மா லடைவுறும் மோக்ஷமென்பார் ; அதைநண்ணில், அதிற்
சும்மாவிருத்தல் சதமோ ? ஒழுகுந் துளிப்பெருக்கம்
அம்மாகடலிடஞ் சேரின், அப்பால் அங் கவைசதமோ ?

ஏனோ இடர்க்கு நடுங்குகின்றேன் ? மெய்யெடுத்த திங்கு
நானோ ? அறிவுடன்றானோ ? நலிந்திங்கு நைவதெல்லாம்
ஊனோ, அலது, எனதாருயிரோ ? அவ்வுயிர் படைத்த
வானோன் எனைத் தள்ளுவானோ, தள்ளாத வருத்தத்திலே ?

நம்பிக்கை யற்ற நரர்வாழ்வு, இருளுற்ற ஞாலத்திலே
தும்பிக்கை யற்ற ஓர்யானை வாழ்வதுபோல், தொலையா
வம்புக்கும், வாசிக்கும், மல்லுக்கும், வேதைக்கும், வஞ்சனைகூர்
அம்புக்கும் ஓர் இலக்காவதல்லால், இன்படைவிலதே.

காராளும் செல்வின் கதியாளவல்ல கடவுளுக்குப்
பாராளு மன்னர் பதமாளுதற் கொரு பஞ்சமின்றே ;
நேராளு மானிடர் நெஞ்சில் நின்றோன் நம் நிலைதிருப்ப
ஏராளமீ வல்லமை யுள்ளான் ; என்னை மனம் ஏங்குவதே ?

சாவினுக் கப்புறம் என்வருமோ என்று தட்டுக்கெடேல் ;
கோவெனும் ஈசன் குணமுடையான் ; மென் குழந்தைகட்கும்
ஏவினன் அவ்விதி ; எத்தனையோ உயிர் ஏகினவே ;
ஆவிக்குச் சாவில்லை, மற்றொருயாக்கை அடைவுளதே.

எல்லா உயிரும் இறையிடந் தோன்றி, இறையிடமே
செல்லாவது ; ஒன்றுந் திறம்புவதில்லை, திடமதுவே ;
பல்லாயிரம் பிறப் பெய்தியும் பட்டும் நற்பக்குவத்தைப்
பொல்லாஉயிரும் அடைந்துய்யும் பாழொன்றும் போவதின்றே.

நினைப்பாற் கொடியது சாக்காடு ; தம்பொருள் நீங்குமென்று
நனைப்பார் சில்லோர்கண்; உறவோரை நீங்கற்கு நைவர் சில்லோர்;
வினைப்பால் நிறைவு பற்றாததும், சிற்சிலர், மேற்பதவி
மனப்பால் குடித்தது ஊறாதத்தும், எண்ணி வருந்துவரே.

நகமிற்றுப் போயின், விரலுக்கென்னும்? தன்னை நண்ணும் உடல்
இகமிற்றுப் போயின், உள்ளாவிக் கென்னும்? பிறப்பெய்திய ஞா
புகமிற்றுப் போயினும் பண்பிறுமோ, அதின் பண்பிறினும்,
சுகமிற்றுப் போகுதலுண்டோ ? அவ்வாவிக்குச் சொந்தம் அதே.

மேவி இடங்கொள் உடம்புக்குள்ளே கண்ணில் மேவலதாய்
ஆவியுடம் பொன்றுளது ; அதன்மேல் நம் அனுபவங்கள்
தாவிஇடங்கொளும் ; பின்நாம் எடுக்கும் சடத்தினுக்குச்
சாவியுடம் பதுவாமால், உட்டேய்மை தழுவல்நன்றே.

அங்கம் பிறப்பிக்கும் ஆற்றல் அவ்வாவியுடம்பி லுண்டாம்;
பங்கம் பழுததன்மேற் பதியாமற், பராமரித்தல்
நங்கண்ணதனிலு மேல்வேண்டும்; நாம் இனிநைவகையும்
துங்கம்பெறுவகையும் காணலாம் நம் துணிவிலின்றே. ௬

பூமிக்குத் தேகம்; நம் ஆத்மா புவனம் பொறித்தவர்க்காம்;
நாமம் உலகிற்கு; நல்லறம் செய்ந்நலம் உற்றவர்க்காம்;
தீமைக்குச் சித்தங்கொடாது, அருளீசனைச் சிந்தித்திடின்,
ஏமனுக் கென்னபங்குண்டோ நமைவிட் டெடுப்பதற்கே?

இத்தனை நேரத்தில், எத்தனையாயிரம் எண்ணம் உயிர்
செத்தன; வேறுபிறந்தன; தீமைசெயாது, அன்புசேர்
சுத்தமனத்தினராகி, நம்அத்தன் துணைபெறின், நாம்
ஒத்த மனத்தின ராவோம், மைக்காலன் ஒறுக்கினுமே.

இளம்போதில் இன்புற்ற வான்போலும், இன்பவெழில் பிரிந்த
வளம்போதில் வேலைக்கொருசாலைபோலும், வளங்குறைந்தால்
களம்போலும், துன்புறிற் கானகம்போலும், கருதுகின்ற
உளம்போல் உலகம் உடைமாறுங்கூத்தனை யொத்ததுவே.

போவதெல்லாம், திரும்பும்; திரும்பும்பொருள், போவதுமாம்;
சாவதெல்லாம், பிறக்கும்: பிறக்கின்றவை சாவவையே:
ஈவதெல்லாம் எடுக்கும்முறை ஈசனுக் கென்றுமுண்டே:
ஆவதெல்லாம் அருட்கட்டளை யென்றுள் ளடங்குகவே.

குறைமதி யானக், குவலயம்வாழ் மக்கட் கூட்டத்திலே,
கறைமதிபோல், இன்பதுன்பம் உண்டுடிக் கலந்தனவே;
நிறைமதிபோல் இன்பம், கள்ளிருள் போல் துன்பம், நிற்கும் சில்
பிறைமதி தேய்ந்து மிகுந்ததுபோலும், பிறவின்பமே. [கால்:

துன்பம் தொலைவதில், ஓரின்பமாம்; மற்றது தொலைந்தால்,
இன்பம் தொடர்வதில், ஓரின்பமாம்: இன்பம் எட்டிவிட்டால்,
பின்புந் தொடர்வதற் கோரின்ப மின்றிப் பின் இன்பமில்லை;
தன்பற்றினை லன்று, பின்பற்றினால், இன்பம் சாருவதே.

பன்னூறு காலம் உடம்பால் அளிந் திந்தப் பார்நடந்தால்,
என்னூறு மூதியம்? கண்டதிற், கேட்டதில், எண்ணியதில்,
தொன்னூல் அறிந்ததில், இன்பந் தொடர்ந்ததில், தீர்ந்ததில், இங்
கைந்நூறும், ஐம்பதும், ஐந்தும் ஒன்றே அறிவாளருக்கே.

பெருக்காறு போற் பொருள் சேர்ந்தாலும், மெய்ப்பொருள்
[பெற்றுமனம்
பருக்காது, கல்விப்பயிற்சி யிலாது; பருக்கும் அவாச்
சுருக்காது, அருங்கலைதான் சுருங்காது; நற்றாப இன்பம்
இருக்காது இருப்பவை போதுமென் னுள்ளம் இலாதவர்க்கே.

தூரம் சிறுத்தனக், கிட்டப் பெருத்தனக், தூரம்பின்னும்
பாரம் சிறுத்தன, பார்வைப் பொருள்கள், பயணத்திலே;
நேரம் செலச், செய்ய நேர்வன, செய்ய நெருங்குவன,
தீரமுடித்தன, தாம் கொளும் ஊற்றம் திரிபடுமே.

எச்சிலுங் குப்பையும் தாவர மோங்குதற் கேற்றவளம்;
நச்சுறுங் காஞ்சிரத் தாகும் அமிர்தமும் நாண்மருந்து;
குச்சிலில் வாழ்ந்து, குறைமிகுந்தார்க்கும், குலக்குடியார் [ராய்
மெச்சுங் குணம் பலவுண்டாம்; துன்பத் தின்பம்[illegible]கொளுமே.

என்னே உலகம்? மற்றெண்ணத்தில் ஆழ்ந்திருந்தால், அதுதான்
இன்னே மறைந்தது; அதுகனவோ? நினைவே பிரித்தால்,
பன்னுமை அட்டபடியாம்; உணர்வைப் பகுத்தெடுத்தால்,
பின் நானுமில்லை, உலகமுமில்லை, சொற் பேசுதற்கே.

விழிப்பிற்கனவும் கனவில்விழிப்பும் இம்மேதினிவாழ்வு
[தென்னேன் ;
எழுப்புமென்றால், அதையென்ன வென்பேன், அதை என்ன
செழிப்பிற் றிரைபொங்கும் தெய்விககாலச் செழுங்கடலின்
சுழிப்பில் அகப்பட் டமிழும்குமிழியின் தோற்றமே.

உலகமெல்லாம் ஒருநாடகசாலை யென்றோர்பெரிய
புலவர்சொன்னார் ; அதிற்பொய்யிலை ; காதல் பொருந்துவதும்,
கலக முண்டாவதும், கைப்பொருள் போவதும், கைவரண்டார்
இலகி எழுவதும் அந்நாடகம் நடந்தேறுதற்கே.

நானென்ற வேடம் உலகத்தில் நன்மை நடத்துவதற் [தேல்,
கானென்ற தொழுதென் றுணர்ந் தாள்வினை கொள்வது, அஃதல
தானென்ற தோற்றம் பரம்பொருள்தன் அயற்சார்பதென்று
மேனின றழிந்தகம் தாழ்வது, ஞானிதன் மெய்ந்நிலையே.

மழையிற்பிறந்த நெற்றுனியந் தின்று வளருமுடல்
நுழையிற்றெரி ஐம்பொறிவாய்ப் பரந்து நுகர்ந்தவெல்லாம்,
இழையிற் றிரிபடுநூல்போல, எண்ண மியற்றும்மனம் ;
பிழையிற் பெரும்பிழையே இதையானெனப் பேசுவதே.

கழிகின்ற இவ்வுடல் என்னதென்பேன், அதின் கட்டறியேன் ;
மொழிகின்ற மூச்சின் மூளைப்பறியேன் ; உயர்மூளையின்பால்
வழிகின்ற எண்ணத்தின் வாய்ப்பறியாது, என்மனமென்பனேன்;
பொழிகின்ற நின்னருளால், நானும் என்னதும் போந்ததுவே.

என்னதென்பேன் இங்கு நான் செய்த நல்வினை ; ஏனைய நான்
சொன்னதும், கேட்டதும், செய்ததும் தோன்றித் துரிதம்விடும்
[பேன்,
மின்னலென்பேன், விளையாடலென்பேன், வெளிவேடமென்
[பனே.
பன்னிய பொய்க்கதைக் கோர்வையென்பேன், சொப்பனமென்

சட்டத்திலே வரும்நீதி சற்றே ; மக்கள் சாதிக்கின்ற
திட்டத்திலும் முழுத்திட்ட மின்றே ; செயல் தெய்வ அருள்
வட்டத்திலே நின்றவெல்லாம் நடக்கும் ; வயங்கும் அன்பு
வெட்டத்திலே வைத்துச் செய்வதெல்லாம் அருள் மேவுமன்றே.

வானென்ப தோரிடம் அன்றே ; நரகம் வகுத்திருந்தாற்
றானும் அஃதோரிட மாகாது ; அனுபவம் தங்கும்நிலை
ஈனமென்றால், அதுவே நரகாம் ; உயர்வெண்ணில், அந்த
ஆனந்தமே உயர்வானம் ; இரண்டும் இங்காவனவே.

(பக்தி)

எல்லாரும் ஞானம் தொடரார் ; வன் யோகம் இயற்றியிட
வல்லாரும், சிற்சிலர் ; இவ்விரு பெற்றியும் வாய்க்கவல்லா
ரல்லார் பலருளர் ; அன்னவர் ஈசன் அருள் பெறற்குச் [illegible]
சொல்லாகும் மார்க்கமொன்று ; உள்ளார்ந்த பக்தி தொடருவதே.

வேதங்க ளோதுதல் வேண்டுவதில்லை ; விரித்தரிய
வாதங்கள் செய்ய அகத்தியமில்லை ; வருந்திப் பல
காதங்கள் செல்லவும் கட்டாயமில்லை ; கடவுள் மலர்ப்
பாதங்க ளெண்ணி உளங்காத்தல் போதும், பதம்பெறவே.

நன்னேர் விரும்பிய நெஞ்சமும், வஞ்சநடை யின்மையும்,
[றியே
சொன்னேரும், அன்பின் செயலு முள்ளார்க்குத், தொழுகின்
தன்னேரிலா அருட்டெய்வம் துணையெனில், அத்தகைகொண்
[வதே ?
டெந்நேரம் பக்தி கொள்வார்க்கு மீண்டோ. மலைப்பெய்து

**கற்றோர் ஒருகரை கண்டார் ; நற் கல்வியொடு குணமும்
உற்றோர், நிலைக்கரை யுற்றோர் ; இரண்டுமற் றின்மையுடன்
பற்றே யிலானடி பற்றிக்கொண்டார், சொல் பதவியெல்லாம்
பெற்றோர் ; அவர்தம் பெருமை எம்மட்டென்று பேசரிதே.**

பெற்றாள்; பிதா, நம்முடன்பிறந்தாரொடு பிள்ளைகளும்,
உற்றாரும், நம்மிடம் சேர்ந்தாலும், நோ பொன்றுறுமிடத்தே,
சற்றாயினுந் துணையாவார்களோ? தனித்தே சகிப்போம்;
கற்றாவென நின்று காத்தாள்வ தீசன் கருணையொன்றே.

முற்கோலிக் கொள்ளுதலால், வருந்திங்கதன் மும்முரத்தைத்
தற்காலங் குன்றச்செயலாம்; அத்தீங்கைத் தவிர்ப்பரிதே:
பிற்காலத்திற்குப் பெருக்கம் பிறப்பிக்கும் பேரருளைப், [வரே.
பொற்கோலிக் கொள்ளுதல்போற், கொள்ளுவார் துயர்போக்கு

தாழிடம் பாய்கின்ற நீர்போல், இறையருள் தாழ்மையுள்ளோர்
வாழிடஞ்சேரும்; நினையாது முன்செய்த வல்வினையால்,
ஊழிடம் நாம் அகப்பட்டால், இறையருள் உண்டெனில், நாம்
வீழிடம்நீங்கி யடைவோம் வரங்கள் விளைவிடமே.

இருள் சேர்ந்திடிற், குற்றமெல்லா முளைக்கும்; இருள்கலந்த
பொருள்சேர்ந்திடிற், பொய்யும், வீம்பும், செருக்கும் புடைத்
[தெழும்பும்;
தெருள் சேர்ந்திடில்;ஒட்பம் தோன்றித் திகழும்; தெருள்கலந்த
[யுமே.
அருள்சேர்ந்திடிற், செம்மையெல்லா முண்டாம் இம்மை அம்மை

அல்வந்தணையின், அறும்; அடைநோவறும்; ஆழ்ந் தகன்ற
கல்வி செருக்கறும்; துன்பம் வருத்துங் கடுமையறும்;
நல்வகதனை கொள்ளும் நெஞ்சம்; அஞ்சாது, நமனையுமே
வெல்வம், தனிப்பெருஞ் செல்வன் றுணைப்பதம் மேவிடினே.

(துறவு வேண்டாமை)

அனைவருமே துறவாவோமெனிற், படைப் பாவதெங்கே?
மனைவியெங்கே? பெறு மக்களெங்கே? நன்மணமுமெங்கே?
வினை விளைவாத லெங்கே? அன்பெங்கே? வெல்லும் வெற்றியெ
நினைவரு மீசனைப்போற்ற லெங்கே, இந்த நீணிலத்தே? [ங்கே?

தவமேசெய வெண்ணித், தண்முகில்தூழும் தடவரையில்
அவமேகிரிந் துழல்வாரிலும், சூழும் அகிலமெங்கும்
சிவமேயெனத் திடங்கொள்வார், அகஞ்செயல் சீர்திபண்ணிப்
பவமேயறும் புணையேற்றிக்கொள்வார், துயர்ப் பாடறுத்தே. ௩௩

மயலற்றிருக்கக் கருதி, நற்கால மகிழ்வழியும்
இயலற்றிருத்தலும், துன்பம் கவலையெனும் ஒறுக்கும்
புயலற்றிருக்கக் கருதி, உலகிற் பொருட்படுமோர்
செயலற் றிருத்தலும், உள்வீரமற்ற சிறுமதியே.

துறந்தால், கொடும் அகங்காரம் துறக்க ; ஓர் சொல்லுக்குவாய்
திறந்தால், அஃதுண்மைக் காகத்திறக்கச் ; சிந்தையில் புகழ்
சிறந்தால், அது நன்மை செய்து சிறக்கத் ; திரியுலகிற்
பிறந்தால், உபகரிக்கப் பிறக்கப் பெரும் பேறுறவே.

(அகந்தையறல்)

நாடுமட்டே நம்மகங்காரம் ; மானிடர் நண்ணும் சுடு
காடுகொட் டாக்கையின் கட்டழிந்தாற், பின்கதி யெதுவாம் ?
பூடுபுல்லாதிக் கதுவளமாம் ; வளம் பூண்ட இம்மண்
கூடுகொட் டாருயிர் நிற்குமட்டே நங் குலஉயர்வே.

நாட்டுக்குள்ளே சிறியோர் பெரியோரென நாட்டுகின்றோம் ;
காட்டுக்குள்ளே செல்லின், அத்தரமில்லை ; அக்காட்டில் மரக்
கூட்டத்தைச் செய்ததை நம்மையும் செய்த குறிப்புறிவோம் :
சாட்டத்திற் கேது வகையுண்டு ? எல்லாம் நம் சகோதரமே.

கறுப்புக்கும், கள்ளுக்கும் காணப்பிறக்குங் கலங்கிறுக்கம் ;
ஒறுப்புக்குதவும் பதவிக்கும் உள்ளதொரு கிறுக்கம் ;
உறுப்புக்கரிய உரம், கல்வி, செல்வம், உயர்சமயப்
பொறுப்புக்குத் தோன்றுங் கிறுக்கம், சிறியர் புணையுமட்டே.

எல்லாவுயிரும் ஈனைப்பேர விருக்குமென் றெண்ணுகிலாப்
பொல்லாங்கினால், அன்பு பாராட்டும் வேலையைப் போகவிட்டு
வல்லாவழக்கும் மதங்காட்டும் வேலையும் வாங்கிக்கொண்டால்,
சொல்லாத் துயரங்களெல்லாம் அவ்வேலையில் தோன்றுமன்றே.

காலங் கெடுத்தது, கன்மங் கெடுத்தது, கட்டுக்கொண்ட
கோலங் கெடுத்தது, தெய்வங் கெடுத்தது, கோதுடைய
ஞாலங் கெடுத்தது என்றேனோ நொந்தோம்? நன்மையற்றநந்தம்
சீலங் கெடுத்ததுவே நாமடைகின்ற தீமைகளே.

(நடுநிலை)

கெடுநிலை மாற்றிவிடலாம்; பொருள் கிடைத்தோரும் எண்ண
மிடுநிலை எய்துதலாம்; கல்வி எய்துதலாம்; விரும்பப்
படுநிலைக் கீர்த்தி யுறலாம்; ஒருபட்சம் பற்றுகிலா
நடுநிலை எய்தல் அரிதரிதே இந்த ஞாலத்திலே.

இன்பங்கள் நாடிய மானிடர் தம்முள் இடறுவதால்,
துன்பங்கள் மேவும் இம்மண்ணிடை; இன்பந் தொடரொருவன்
தன்பங்கில் ஏனையர்தம் பங்கெடாமற் றடுப்பதற்கே
அன்பங்கு வேண்டும்; பொதுவின்பம் நாடற் கழிவொடுமே.

வட்டமிட்டோடிய வாழ்க்கையில், ஆண்டிக்கும் மன்னனுக்கும்
இட்டமிட் டொவ்வொரு பாட்டினைச் சேர்க்கினும், தெய்வமொரு
மட்டமிட்டார்; பிறரைப்பற்றி வாழுதல்; ஓர் மரணச்
சட்டமிட்டார்: அங்கே கண்ணியமேபதமென் சாற்றுதற்கே? நாம

வேண்டாமை வேண்டுதலில்லானைப் போற்றி விசனமொன்றும்
தீண்டாமை வேண்டினன்றோர், மன்னுயிர் நலம்சேர் நெறியைத்
தாண்டாமை வேண்டவேண்டாமோ? தனிப்பெருந் தாரணியை
ஆண்டாரொருவர் பங்கன்றென் றறிந்தன்படைதல் நன்றே.

(அருள்மாட்சி)

கார்போற் கடலிற் பிறக்கும், சமம்நிற்கும், காவகித்துப்
பார்மீது தூய அமுதாக்கித் தாவரம் பச்சைபெற
வேரூடும் மீதும் விரிகுவதாம் விண்ணின் வீழ்ந்தொழுகும்
நீர்போ லிருக்கும் அருள், தாழிடம் புகும் நீர்மையதே.

தனக்கென்று வாழ்கின்ற தன்மை மனிதர்தமக்கு மட்டோ!
வனக்குன்றில் வாழும் விலங்குக்கு முண்டு; மனிதர் தங்கள்
மனக்கிளர்வால் வரும் மாட்சி யென்னே? தம்மதி செலுத்தி
இனக்குழுவோருக் கியலின்பம் நாடி இருக்கின்றதே.

மன்னுயிர்ப் பேணி உழைக்கின்ற மேன்மை மனிதனுக்குத்
தன்னுயிர்ப் பேணி உழைக்கக் கடனில்லை; தாம்பிறக்கு
முன்னுயிர்யாவும் ஒன்றென்றுயிர் துய்க்கின்ற முதலியோ
பின்னுயிர்ப் பேணல் தம்மேற்கடனா யிறை யேற்குமன்றே.

(அன்பு)

நாட்டாளி னென்ன, நகராளி னென்னை, நரர்க்குச் செல்வம்
கோடானு கோடி யிருந்தென்ன, மேனியிற் கோட்டழகு
வாடாதிருந் தென்ன, வாயாத்திறம் பலவாய்த்து மென்ன,
ஈடாகுமோ உள்ளன் பில்லாக் குறைக்கவை, எண்ணிடினே?

துன்பில்லை யென்றல்லவோ விழைவார் சுவர்க்கப் பதவி?
வன்பில்லையாகில், வரும் இந்தவாழ்க்கையில் வான்மகிழ்ச்சி;
இன்பல்ல இந்திரன் மாட்சியும் உள்ளத்தெழுச்சி யின்றேல்;
அன்பில்லையேல், விண்ணும்வேண்டேன், அமரர் அழைக்கினுமே.

மெய்யான அன்பின்றித், தன்னையும், பேர் இசை மேவவெண்ணி
ஐயாயிரங்கொடை யீந்தென்னே? மீண்டொன் றடையவெண்ணிப்
பெய்யாதீ, மாகடல் மொண் டுலகுய்யப் பெய்யும்மழைபோல்,
செய்யாது செய்த உதவியன்றோ மெய்ச் சிறப்புடைத்தே?

சாயாத தேயமுடையார், உறுதடை சங்கையின்றி,
ஆயாச மின்றி யுழைப்பார் அந்நேயம் அணைந்தவர்க்காய்;
சேயாது செய்யினும், தாயார்பொறுத்ததன் சீர்நினைதல்
நேயாதிகாரமிலை; அதன்மேல் நன்னிலை யில்லையே.

தாழ்வார் முறையிற் பணிகுவரென்னிற்; றனமுடைத்தாய்
வாழ்வார், இவர்நம் கடவுள் படைப்பென்று, மற்றவர்மேல்
சூழ்வார் அன்பாம்நெறி யென்னில், கலங்கித் துன்பக்குழியில்
வீழ்வார் குறைந்து, உலகின்ப முள்ளோங்கி விளங்குவதே.

மின், பெய்மழை, புகை, காந்தம், விரியும் வெளிச்சம், என்றும்
தன்போற் பொருளையல்லாது கலந்து தழுவவில்லை;
அன்பே யுருக்கொண்ட ஆராவமுதை, அடியவர்கள்,
அன்பாம் உயர்பண்பினாலன்றி, என்றும் அடைவதின்றே. ௫௰

(மெய்ம்மை)

பொய் யாதரவிலும், போராட்டம் நன்று; புகன்றபடி
செய்யாதவரிலும், சேய் நன்று; கோனும் சிமிட்டுடைய
ஒய்யார மாதிலும், ஊமைப்பெண் நன்று; உபசாரமற்ற
நெய்யா ரமுதிலும், கூழ்நன்று, மானம் நிலைத்தவர்க்கே.

கார்கெட்ட மென்பயிர் சோர்வுறும்போலக் கருத்தினுள்ளே
நேர்கெட்டவர் உண்ணிலைகெட் டறிவின் நிறையொருவிக்,
கூர்கெட்ட புந்தியும், ஏர்கெட்ட சீலமும் கொண்டுசென்று
சீர்கெட்ட வாழ்வு நிறைப்பார், படைப்புச் சிதைவுறவே.

பொய் யுறுவார் புன்மையே யுறுவார்; கெடும்பொய் யகற்றி
மெய் யுறுவார் உயர்வே யுறுவார்; தம்மெய்வேலை செய்யக்
கையுறுவார் கனத்தை யுறுவார்; நம்பிக்கை யெடுக்க
ஐயுறுவார் உறுவாரோ அருள்தரும் ஆனந்தமே?

(உயர்வு தாழ்வு)

சாதி யுயர்ந்த தென் றெக்களிப்பார் சிலர் ; சாஸ்திரங்கள்
ஓதி யுணர்ந்ததினாலே, அவ் வோதுதலுக் கிணங்க,
நீதியும் அன்பு முயர்ந்தால், உயர்வு ; அந்நெறி யிலதேல்,
ஆதி யுயர்ந்த பிறப்பால் உலகத்திற் காவதென்னே ?

இனத்தாழ்வினால், இழிவெய்தாது ; இப்பாரின்பம் எய்தவொண்
தனத்தாழ் வொருகுறை யாகாது ; நன்மதி சார்ந்திலதேல் [ணுந்
கனத்தாழ் வதனினும் வாராது ; மற்றையர் காரியத்தே,
வினைத்தாழ் விசைக்கும் குணத்தாழ் விழிபு விளைப்பதுவே.

குலஞ்சிறி தாயினென், பேர் சிறி தாயினென், தாங்குடிகொள்
இலஞ் சிறிதாயினென், எண்ணு உலகத்தில் சுற்றும் பொருள்
வலஞ் சிறிதாயினென் ? உண்மையும், அன்பும் வகித்தவர்சேர்
நலம் சிறிதன்று ; எண்ணிப்பாரீர், அருள்பெற்ற நங்கனையே.

எத்துறை யாயினும், ஓர் பழிப்பின்று ; உண்மை யெய்தி மனம்
ஒத்துழைப்பாருக்குப் பீடுள்ளதே ; உலகுக்குய்வதோ, [தோ
சொத்துடையார் அதை வைத்துநின்றால் ? உண்ணும் சோறுள
வித்திறைத் தேரின் உழுவோர்தம் நெற்றி வியர்ப்பின்றியே ?

சின்னப் பொருளென் றொதுக்கிவிடேல் ; குற்றம் செய்துவிட்
தன்னந்தனித் தொருதாம்பின் கயிறும் நம் சத்துருவாம் ; [டால்
நன்னெறி நின்ற மனச்சாட்சிபோதம் நமக்குண்டெனில்,
மன்னர் எதிர்க்கினும் வெல்லும்படை நம் மருங்கிலுண்டே.

சேற்றில் வளர்ந்தது செந்தாமரை ; கடற் சேற்றினுள்ளே,
தோற்றும் விலைபெற்ற முத்தே ; துதிபெறுஞ் சோதிமணி
சீற்ற அரவின் தலை மீதிருக்கும் ; தெளிந்துலகம் [டுமே.
போற்றும் பொருள் பொருள்செய்யாப் பொருளினும் போந்தி

(உள்ளிடுக்கம்)

உள்ளளவே நம் உரையளவாம்; நம்முளம் உறுதி
கொள்ளளவே நம் செயலளவாம் ; அன்பு கொள்ளுகிலார்
குள்ளளவான செயலுடையார் ; குறும் எண்ணமுள்ளார் ;
எள்ளளவேனும் அவரால் உலகத்திற் கின்பமின்றே. ௱௯௰

தண்ணம் பெருங்கடலிற் சிறுமீன்கள், சதமெனினும்,
வண்ணம் பெருகுஞ் சுறா ஒன்றினுக் கிரை வாய்ப்பதுபோல்,
திண்ணம் குறைந்தவர் சீரர்க்கும், தன்னயந் தேடுவராய்
எண்ணங் குறுகியவர் பொதுநோக்கர்க்கும், ஏவலரே.

(கேடுசூழாமை)

ஒருவர்க்குங் கேடு நினையேல் ; உன்கேடு ஒருவன் நினைத்தால்,
இருவர்க்கும் பேற் பொதுநிற்கின்ற ஈசனையெண்ணி மற்றோன்
நிருவிக்குங் கேடு தடுப்பதற்கேற்ற நெறி அருளால்
வருவிக்க லாகும்; எதிர்கேடு தேடல் மதிகெடலே.

இடுங்கிய உள்ளுடன் நோயேற்கும் போது, எமன்எய்தல்எண்ணி
நடுங்கிடும் போது, நமக்குள்ள யாவும் நழுவவிட்டே
ஒடுங்கிடும் போது, உற்றநோய், எமன், ஏக்கம் ஒறுத்தலுடன்,
பிடுங்கிட ஓர் மனச்சாட்சியும் வேண்டுங்கொல், பித்துறவே?

தீரா இடும்பை, வறுமை, பிணி, இவை சேர்ந்துழந்தும்,
பேரார் மனிதர் கெடுவினைதுன்னிய பேய்மதிதான் ;
ஏரார் உயிர்க்குயிர் மேலெழுத்துன்பம் இடுதுருசாய்
ஆராவமுதனையான் வைத்த சூழ்வென் றறிதல்நன்றே.

சிறியவெல்லாம் பெரிதாய்த் தோன்றும் சின்னப் பருவமுதல்,
பொறிய வெல்லாம் விட்டு மெய்ஞ்ஞான முள்ளம் பொருந்தும்
நெறியவை காட்ட மனச்சாட்சி யொன்று நிறுவியதை [வரை,
அறியமின்றார், பிறர்கே டாவலிப்பதற் கஞ்சுவரே.

மற்காட்சி கண்டும், மனிதர் மனிதரை•மாய்த்திடும் போர்ப்
புற்காட்சி கண்டும் அகம்புளகிக்கும் புலைத்தொழிலீர்,
பொற்காட்சியிற் செங்கதிரோன் எவர்க்கும் பொதுப்பொலிக்க
நற்காட்சி நித்தியங்கண்டும்; நலமுற்று நாணிலிரே.

நிறம்பற்றிச், சாதி மதம்பற்றிச், செல்வநிலை, பகைசேர்
மறம்பற்றி, நீதிதிறம்பி, மனிதரை வாட்டுகின்றீர்;
அறம்பற்றி எவ்வுயிர்மாட்டும் இயங்குபவ ளருளின்
திறம்பற்றி உய்வதுதானெங்ஙனே, உட்டெளிகிலனே.

தனத்தினைச் சேர்ப்பவர் தாளாண்மையெய்துவர்; தாழ்தலிலாக்
கனத்தினை வேண்டுபவர் மெய்ம்மைநாடிக் கடைப்பிடிப்பார்;
இனத்தினைத் தாங்குபவர் ஒருக்காலும் இடர்க்கழியார்;
மனத்தினிற் றீங்குநினையார்க்கு வாழ்க்கை மகிழ்தருமே.

நாட்போகு மென்பதுந் திண்ணம்; கொடியநமன் வருங்கால்
ஆட்போகு மென்பதுந் திண்ணம்; சகோதரம் போன்றவரை
வாட்போரில் வீணில் மடித்தால், வதைக்க வதைக்க நமைக்
கேட்போன் அணுகுவன்; மீட்போரும் அன்று கிடைப்பதின்றே.

(ஜீவகாருண்ய உழைப்பு)

பண்டுண்ட பேர்பலர் வாழ்நாள் பாழ்நாளெனப் பார்த்ததைநாம்
கண்டுண்டு காலத்தை நல்வேலையின்றிக் கழிப்புடையோம்;
தொண்டுண்டு வாழிகள், கீழ்ஜீவராசிகள், துன்புறுவாலை [ளெய
யுண்டுண் டழிவதைக் கண்டோம்; தவிர்க்க உழைத்திலமே.

பொய்க்குன்ற மீட்டிப், புலாலுண்டு,போர்செய்து, பொன்னினை
மைக்குன்றமாக்கி, மனிதர் அன்பாய மறந்தனரே; [ஞ்சை
வைக்குன்றந் தீப்பொறி முன்போலும் ஈங்கவர் மாந்துமின்பம்;
மெய்க்குன்றமே, அவர்வாழ் வெதற்காக் கிரிப்பதுவே?

பன்னாள்படித்துப் பலபாடுபட்டுப், பலர்க்குழைத்துச்
சின்னாள் நலந்துய்க்கும் வாழ்க்கையில், வாயறுஜீவர்கட்காய்த்,
தன்னுடல் விட்டவை நோவின்றி வாழத் தகவுழைக்கும்
நன்னாள் அருளிய தெத்தனை நீ இந்த ஞாலத்திலே.

கண்கொண்ட பல்லுயிர்க்கண்ணும் கடவுட் கலப்பறிந்து,
தண்கொண்ட பேரருள் மானிடர் ஆளத் தலைப்படில், அவ்
விண்கொண்ட இன்பப்பெருக்க மனைத்தும் விரைவுடனே
மண்கொண் டிலங்கும்; நம்மானிடர் தேவரை மானுவரே.

கதையேனு மாங்கு கொலைபொறுக்காத கருத்துடையான், [னே;
வதையாதுண்பான், உண்ணத் தூண்டுவன் தேவரின் மாண்பின
[மேற்
புதையாத செல்வம்,மெய்ப்புண்ணியச் செல்வம்,புகழ்ச்செல்வம்,
சிதையாத செல்வம், செழுஞ் சீவகாருண்யச் செல்வமொன்றே.

அட்டும் பரம்பொருள் ஞானத்துயர்ந்தவர் அப்பொருளின்
சுடருண் டெழுமுயிர்த் தோற்றத்தில் நேயந் துலங்குவரால்,
இடருண் டுழல்கின்ற ஜீவர்கள்பால் அன்பிலா மனத்தார்
படரும் பரம்பொருள் ஞானமுந் தம்முட் பதிவிலரே.

எல்லா வறத்திற்குந் தாயாய், இறைவன் இயற்கையில்வாழ்
பல்லாருயிர் அமர்பான்மையைப் பார்த்த பயனதுவாய்க்,
கல்லா உளத்திலும் கற்பகமாய், அருட்கார்பயந்த
கொல்லாமை போங்குவிப்பார்க்கே கண்டீர் எங்கை கூப்புவதே.

(அவா)

முன்னிலதாம் இச்சை மேவிக்கொண்டால், அது முற்றுப்பெற
இன்னலும் முன்னில வேண்டும்; விழைந்தன எய்துதலும்
பின்னிலும் இச்சைக்கு வித்தாம்; விளையும் இப்பெற்றியெல்லாம்
உன்னிடுவார் நலமல்லாத ஆசை ஒழிப்பரன்றே.

பொல்லாத ஆசை பொருளாசை : ஒத்த பொருள்கிடைத்தும்,
நில்லா தொருநிலை, நேர்பிறழச்செயும், நேயமுக்கும் ;
சொல்லா ளப்பருந் துன்பந் தொடர்கினும், தூயசுடர்
வல்லாதி வண்டிழுக்கும்போல் இழுத்து வதைக்குமன்றே.

நிறத்தால் உருக்கொண்ட மந்திரத்தால் உள் நெகிழவைத்துப்,
புறத்தால், அணிகலன், ஆடையினால் புந்தி போர்த்துக்கொண்
அறத்தால் வரும் அழிவில்லாத நன்மையை ஆதரிக்கும் [டால்,
திறத்தால் திகழ்கின்ற நாள் எந்நாள் இந்தச் சீவிதத்தே?

இப்பாருடைமையில் எல்லையில்லா இச்சையேற்றுகின்றோர்
தப்பாதியமன் வருநாள் தயங்குவர் ; தாரணியில்
எப்பாலுடைமையும் தன்னீங்கற்பால தெனநினைப்பார்
ஒப்பார்மலையை அவன்வலி அங்குற் றுடைவதற்கே. ௱அய

(விளைமாட்சி)

திரை யெழுந்தாடும் கடல்போல் அலைகின்ற சீவிதத்தில்,
நரை யெழுந்தாலென்னத் தோன்றிமன்ற அற்ப நோக்கம்விட்டு,
வரையெழுந்தாலென்ன,மாண்பொருள் சாதித்துவைத்திருந்தால்,
நரையெழிந் தோய்வுறும் நாளிலும் ஆனந்தம் நல்குமதே.

அலைபெறு வாழ்க்கைக்கடல் நீர்க்குமிழிக ளாயுதித்துத்.
தொலைவுறும் புன்மைச்செயல் தொடராமல், துலங்குகின்ற
விலைபெறு முத்துக் குளித்தெடுத்தென்ன விழுச்செயலே
நிலைபெற, இன்பம் உலகோங்க, நின்று திகழ்த்துவமே.

(உள்ளப்பயிற்சி)

உள்ளொளுங் கோளத்தி லுண்டாம் சுரங்கத் துழைப்பவரே,
தெள்ளெனச் சோதி திகழ்கின்ற தத்துவச் சீர்மணிகள்
அள்ளுவர், ஈவர் ; அவைவாங்கி மாந்தர் அணிந்ததனில்
வள்ளலராய், மகிமேன்பாடுள்ளாருள் வயங்குவரே.

செயலுக்குத் தாய் எண்ணம் ; எண்ணத்தின் றாய் கல்வி,சித்தவிர்
அயல், கூட்டுறவு, புடைபொருள், முன்னம் அமைந்திருந்த[த்தி,
இயல், முதலாயின ; எண்ணங்கள் நல்வழி யேற்றிவிட
முயலுவதால், செயல் நன்றாய்ச் சதா இன்பம் மூண்டெழுமே.

மண்பொருள் சற்றுக் குறையினென், மிக்க மலியினென் ? நாம்
உண்பொருள் பாலமு தாயினென், கூழினொ டுப்பெனிலென் ?
நுண்பொருள் நூல்வழியோ டல்வழிக்கண் நுகர்ந்தவர்க்குக்,
கண்பொருளாய்க், கல்வி நல்லுணவாய், உட்களிகொளுமே.

வெள்ளியிலில்லை, தங்கத்திலுமில்லை நம் மேலெழுச்சி ;
உள்ளிய உள்ளத்திலாமே ; அதனை ஒழுங்குபெற,
ஒள்ளியதாக்கி உபகரித்தால் நம்மை ஒள்ளியராய்த்
தெள்ளியர் கொள்ளுவர் ; அன்றேல், பதரெனச் செப்புவரே.

பல்வாய்பிடுக்கண் பரந்த இஞ்ஞாலத்தில் பைந்தொடியாள்
இல்வாழ்வுக்கோர் அடியாளோ, இதந்தரும் இன்றுணையோ ?
செல்வாயெலாம் கல்விசெல்விக்கின், நாம்அவள் செய்நலத்தால்
நல்வாழ்வு செல்வுறுவோம், நாடும்பீடுறும் நம்புமினே.

(நிகழ்காலத்தேற்றம்)

புகழ்கின்ற பண்டையக் காலம் பொற்காலம், புவியினிடை
நிகழ்கின்ற காலம் கொடுங்காலம் என்று நினைத், ததனை
இகழ்கின்றதே தொழிலாய்த், தொழில்யாவும் இழக்கவிட்டார்
திகழ்கின்ற தெங்ஙனம் ? எக்காலமுங் கண்ட தெய்வமொன்றே.

அன்றே எழுந்த வெய்யல், நிலவின்றும் அடைகின்றதே ;
நன்றேசெயின், இன்றும் நன்றே விளைவுண்டு ; நண்ணுமதி [றே ;
யொன்றே ; பிறப்பிறப் பொன்றே ; உணரும் உணர்ச்சியொன்
தொன்றே நிலவும் இயற்கை யொன்றே ; என்னை சோருவதே?

(நேரமதிப்பு)

நேரமன்றோ பொருள்? நேரத்தை நாம் நிறுத்தாற்றும் உப
காரமன்றோ உயர்வுந் தாழ்வும் ஈவது? கர்த்தன் தந்த
வாரமன்றோ இந்தவாழ்வு? இதில் நன்மையை மன்னுவித்தல்
பாரமன்றோ? நமக் கேலையவாழ்விற் பயனென்னவே? ாகூ

துன்பங் கொணர்வதும், துன்பந்துடைக்கத் துணைப்பதுவும்,
இன்பங் கொணர்வதும், இன்பம்பெருக்க இயலுவதும்,
முன்பிப் பொழுது பின்பாய, ஆம், ஆகும்முதலதுவாய்
நின்பங் கிருப்பதும் நேரம், நெஞ்சே, இந்த நிலைத்தே.

மெய்கடன் வாங்கிய மானிடர் கைதனில் வெண்ணெய்கொண்டு
நெய்கடன் கேட்கின்றவாறு, தம்நேரத்தை நீதியிலே
செய்கடன் செய்துசுகியாதயற்சுகம் தேடிநின்றால்,
உய்கடவில்லை, உறுசுகமேயில்லை, உண்மையிதே.

எந்நேரமும் இறைதந்ததனால், அதெல்லாம் நமக்குப் [இங்கு
பொன்னேரமேயென்றறிந்து, பொன்போல் அதைப்போற்றி,
மன்னோர் உயிர்கட்கு நம்மாற்செயத்தகும் மாண்செயலால்
நன்னேரமாக்குதல் நங்கடனென்று நம்புவமே.

நாளென்ற வாழ்முதல், வாளாக் கழித்திடின், நம்முயிர்க்கு
வாளென்று மாறி, அறுத்தழிக்கும்; தெய்வ வண்கொடையின்
கோளென் றறிந்தறம் செய்யின், உயிருணுங் கூற்றனுக்கே
கேளென்றிருந்து, பின்வாளென்று மாறுங் கிடையுடைத்தே.

(புகழ்).

பிறந்தார், உண்டார், இருந்தார், தூங்கினர், இப்பிறப்பொழிய
இறந்தார் அவரென எள்ளப்படா, திவ்வெழிலுலகில்
அறந்தானியற்றி, அருஞ்செயல் நாடி, அருளணிந்து
சிறந்தாரெனப் புகழேந்தலன்றோ மெய்ச் சிறப்புடைத்தே?

பூவென் றலர்ந்த நற்புந்தியுள்ளார் பலர் பூவுலகில்
தீவெந்து போயினரேனும், 'அப்பூமணம் தெள்ளியசாற்
றேவந்துறைய இறுத்தெனத் தம்செயல் தேர்மனத்தர்
காவந்தராகப் புகழ் படைந்தார் இக்கடலிடத்தே.

(உழைப்பு)

பண்டே பெரிய குலத்தோம், முன்னால் ஒன்று பாடுபட்டுக்
கண்டேமிலை என்பர் ஓர்சிலர்; சொத்தினைக் கள்ளர்கொண்டால்,
கொண்டேது வேலை தொடுப்பார்? இரக்கக் கைகொள்ளுவரோ?
தொண்டே புரிகினும், சோம்பலில் மேன்மை தொழில்செயலே.

பண்டுண் டிருந்தபடியே, இப்பாரிற் பலதடவை
உண்டுண் டிருத்தல் உயர்நோக்கமோ? மற்றுறங்குதற்குத்
திண்டுண்டு, பாயுண்டது சிறப்போ? பசுந் தேன்தெளித்து
வண்டுண்ட பூவுக்கு மேலில்லையோ உயிர்வாழ்வெமக்கே?

அரும்பெருஞ் செய்கை யுணர்ந்தூக்கி யாற்றி, அற்பப்பிறப்போர்
விரும்பரும் பேரையும், சீரையுமேவி விளங்குகின்றார்;
வரும்பெருஞ் செல்வந் தலைக்கூடினோருள் மடிபுகுந்து,
துரும்பிரும்பைத் தின்றவா றவர்சீரைத் தொலைத்ததுவே.

சீமான் பதவி யடைந்தோம்; செழுங்கல்வி சேகரித்தோம்;
கோமான் இதயத்தைக் கொண்டோம்; இங்கின்பம் குறிப்ப
நாமாக்கினோம்; என்பதிற் பெரிதே உற்ற நம்கடனை [தெல்லாம்
ஆமாறு செய்தனம் என்ற எண்ணத்தெழும் ஆனந்தமே. உா

ஊன்றா மனதிற் பதியாதுபாடம்; உலைதலின்றித்
தோன்றாது கைப்பொருள், சீர்மையுமில்; உளந்தூய்மை, உயர்
சான்றாண்மை தற்செறல் மீதேமுகிழ்க்கும்; தரும் சுகத்திற்
[னே?
நின்றாள் உழைப்பு; இதை யெண்ணாமற் சோம்பி யிருப்பதென்

நினைத்தால், உயர்ந்த நெறிகாணலாம்; உள்நெகிழ்ச்சியின்றி
முனைத்தால், முயன்றப் படியேறலாம்; முகிழ் மூளைவலி
எனைத்தானுமல்ல, உழைப்பால் வளரும்; இறையறிவு
தனைத்தானறிய முயல்வார்க் கல்லால் இல்லை சாதிப்பதே.

மதிபோற் பொலியுமுகமும் மதியொளி வாழ்மனமும்,
நதிபோற் பெருகும் இயற்கைநலங்களும் நல்கப்பெற்றோர்,
ஓதிபோலிருக்கத் தலைவிதியோ? உயர் வொப்பரிய
நிதிபோற் பொலிவர், உழைப்பாளராகில் நெடுநிலத்தே.

நோய் நலத்துக் குழைத்த துண்டேல்; சால்வோன் செயல்
ஆராய்ந் தறிந்துள்ள நேரமுண்டேல்; இங்கோராருயிரைப்
பூராயம் நேசித்த நேரமுண்டேல்; அப்பொன் னேரமெல்லாம்,
பாராய், பழுதல்ல, நாம் வாழ்வுகொண்ட பயனடைவே.

நம்மாலியன்றதில் உத்தமம் செய்தல் நம்மேற்கடனும்;
கைம்மாறு வேண்டுதல் வேண்டாம்; கருங்கடன் கர்த்தனுக்கே;
இம்மாநிலத்தில் அநுபவம் வீதித்தல் ஈசனியல்;
எம்மானிடர்க்கும் தருமா றளித்தல் எளிதவற்கே.

உண்மையினோ டுழைப்பானன்றி, உத்தமம் உற்றிடுவான்
திண்மையினுங் கடனில்லை; பயன்தரல் தெய்வவருள்
வண்மையதாம்; பயனெண்ணா துழைக்கின், மகிழ்விக்கவே[ளே.
ஒண்மையுளான் இருக்கின்றான் என்றெண்ணி யுழைத்துக்கொள்

திண்ணம், பொறுமை இரண்டின்றி மாணும் செயலிலதாம்;
எண்ணமும், சொல்லும், செயலும் இம்மாண்புகள் எய்தநின்ற
வண்ணமட்டாகும் நம்வாழ்வின் பயன்; அவை வாய்த்தவரே,
கண்ணியராகிப் பொலிவார் உலகீறுங் காரியத்தே.

உண்பாயென்றால், இங்குழைப்பா யென்றாதியில் ஓர் சட்டமே
திண்பாய் ஒருதெய்வம் தீட்டினதே ; தத்தம் செய்தொழில்கள்
பண்பாய்ச் செய்வார்க்குப் பயமில்லை ; சோம்பற் படுவர் துயர்க்
கண்பாய நிற்பர், உயிர்.பொறுத்தாரிற் கடையரென்றே.

பாடுபடாது சுணங்கினும், ஈசன் படியளப்பான்,
கூடுபடா துயிர்கொண்டு செல்வோமெனச் சோம்புகின்றோர்,
தேடுபடாத பொருளிலதென்று தெரிவதில்லார் ;
ஈடுபடா தவர்வாழ்வுக்கு மானிட யாக்கையுமே.

அயர்ச்சியினால் அழிவாகின்ற தாக்கம் ; அடுத்துழன்ற
முயற்சியினால் அழிவானது மாகும் ; நம் முன்னிலைமேல்
உயர்ச்சியை எய்துவமென்றால், உழைப்புடன் ஓங்குகல்விப்
பயிற்சியும் வேண்டும் ; பின் எய்தாததில்லை இப்பாரிடத்தே. உாய

கீழ்மையிலா மனத்தாழ்மை நன்றே : கல்வி கேள்வியுற்ற
சூழ்மதியோ டுள்ளகல்மனம் நன்று ; அற்பமாங் குடியில்
வாழ் மனமேனும், மடியில் மனமும் நன்று ; வாழ்க்கையுள்ளே
ஊழ்முறை கண்டும், உழைப்புவிடா மனம் உத்தமமே.

ஞாலத்திலே நமக்காய் விதிக்கப்பெற்ற நற்கடனைக்
காலத்திலே, உள்ளறி வொத்தவாறு, கருத்திருத்திச்,
சீலத்திலே, ஒழுங்கேறச் செய்தால், உறுந் தீங்கனைத்தும்
நாலத்திலே யொருபங்காம், மிகும்சுகம் நான்மடங்கே.

செயப்படும் வேலை ஒழுங்குடன் செய்யின், திடம் பொழுது
நயப்படும் ; பாழ்பொருள் போகாது ; கோள் நடவாதெனினும்,
பயப்பட வேதுவில்லை ; அவ்வொழுங்கு பழகிவிட்டால்;
வியப்பெழக் கூடும் வினைமாட்சி; வெற்றி விளைவுறுமே.

நாளையென் றோர்நலம் நீக்கிவையேல் ; நற்செயல் புரிய
வேளைநன் றேயிது ; செய்யா ததை இன்று விட்டுவிட்டால்,
மீள அவ்வெண்ணம் வருமோ? வந்தாற் செய்ய வேளையுண்டோ?
ஊளைநரிக் குடல் போமோ? எவ்வா றுண்மை உவகிப்பதே?

(பெருந்தன்மை)

விருப்பால் உலகத்தவர் சூறையாடி, விழைவொடிந்த
நெருப்பால் வெதும்பினும், வாழ்வால் மகிழ்ந்து நெளிந்திடினும்,
ஒருப்போல் நிலைபிசகா தொளிகாட்டும் உயர் உடுப்போல்,
இருப்பார் பெரியர் உலகெண்ணிடாமல், இலங்கிக்கொண்டே.

ஒழுக்காறு பாய்வழிச் சாக்கடை நீர்சென் றுடைவதுபோல்,
அழுக்காறு பாயும் தகைசேரிடத்தில் ; அவ் வாற்றுவெள்ளம்
வழுக்காததையும் இழுப்பதுபோல், தகை மாண்புடையோர்
இழுக்காளர் சொல்லுக்குங் காயாதடங்கி யிருப்பரன்றே.

(பொருள்)

மணம் வேண்டுமாகிற், பணம்வேண்டும்; வெம்பசிவாட்ட அன்னம்
உணவேண்டுமாகிற், பணம்வேண்டும் ; அன்றி, உயிர் துறந்தால்,
[ங்கிட்டும்
பிணம் போகவேண்டிற் பணம்வேண்டும் ; வாழ்வில் எப்பேறு
பணம் வேண்டுமாகிலும், கைப்பணம் வேண்டும் இப்பாரிடத்தே.

எல்லாப்பொழுதும் பொருளுக்குக் கேண்மையர் எய்திடுவார் ;
அல்லா தொருபொழுது ஈதைவிட்டால், அன்றவரும் விட்டார் ;
பொல்லாதவ னென்றும் வைவார் ; நெருங்கப் பொருள்கொடுத்
தால்,
சொல்லாகும் காற்றையும் விற்பார், முகமன் றொடைகட்டியே.

இறுக்கும் பெருங்கடனுக் கில்லை எல்லை ; எடுக்குந் தொல்லை
வெறுக்கும் அளவினுக் கோருரை யில்லை ; வெறுங் கணக்கர்
ஒறுக்குங் கொடுமைக் கொருதரமில்லை ; உறுவதெல்லாம்
பொறுக்குந் திறமை கணக்கின்றி வேண்டும் இப்படலக்கே.

பொருப்புறு நல்லதுறவோ ரலாதிந்தப் பூமிடத்தே,
இருப்புறு மற்றைத் துறவிகள், இல்லவர் ஈபணத்தை
விருப்புறுவா ரெனில், அங்கவர் வேடமென் ? வீண்துறவி
யுருப் பெறுவாரினும் மேலவர் இல்லைத் தீறைபவரே. உஉ௯

(இயற்கைக் காட்சிநலம்)

நூற்படுங் கல்விக்கு மேலாம், இயற்கையை நோக்குவதால்
ஏற்படுங் கல்வி ; இயல் ஈசன் செய்கை எழில்பரந்து
நாற்புறஞ் சூழ்ந்தது நம்மை ; உற்றுயின், நலம்பெருகும் ;
மேற்படுந் தெய்வவணக்கம் ; உள்ளானந்தம் மேவிடுமே.

உலக வியற்கைப் பொருளும், இயற்கை பொழுக்கும், உள்ள
மிலகக்கண் டாய்ந்து வியப்புறல், ஈசனை ஏத்துவதற்
கலகிலதாம் வழி ; அவ்வழி செல்பவர், அன்பருக்குள்
திலகமதாய், அருள் எஞ்ஞான்றும் ஓங்கித் திகழுவரே.

தன்னையுந், தன்வலி, தன்செயல் தன்னையுந், தான்குவித்த
பொன்னையும், பூமியையும் பற்றிஎண்ணிப் புளகிக்கின்றோன்,
மின்னையும், மீனையும், மேகக்குழாத்தையும், மேகம்பெற்ற
அன்னையும் பார்க்கின், அறப்போம் அவன்றன் அகங்கரிப்பே.

பொங்கிய குன்றமும், சாரலும், பள்ளமும், பூநிலவு
தங்கிய தாமரைப் பொய்கையும், புள்ளினம் தண்குரலால்
இங்கிதம் பாடும், செவிசாய்க்கும் சோலையும் இங்கிலையேல்,
மங்கும் இவ்வாழ்வு மகிழ்வற்று, மீனற்ற வானென்னவே.

பட்டாடை, பொன்னணி, பாற்சோறு, வாழப் பரிந்தொருவர்
கொட்டாரம் ஈயினும் கொள்ளேன், இயற்கையில் கொள்ளுவேனு
மொட்டாய், மணக்குமலராய், வரிவண்டு மொய்க்க இனக் [ண்டு
கட்டாய் வளர்செடி காட்டா தென்காலம் கவர்ந்திடினே.

நீலப்பளிங்கு பரந்ததெனத் தோன்றிய நீள்கடல் என்
மேலைப்புறமும், தலைக்குயரே விண் விரிகடலும்,
கோலப்புளினம் கிழக்குங் கண்டேன், வெண்மணற் குந்தினேன்;
மாலைப்பொழு தென்னைத் தன்வசமாக்கி மகிழ்வித்ததே.

மகிழ்வித்ததே என்னை அற்புதமூட்டி; மதிமலரைத்
திகழ்வித்ததே; கண்கள் ஆனந்தவாழித் தென்னீர்முழுக,
அகழ்வித்ததே நெஞ்சை; அவ் வுயர்காட்சி என் னாருயிரை
நெகிழ்வித்ததே; உள்ளம் ஈசன் விலாசத்தில் நீந்தியதே.

மனமறந்தேன்; நித்தியமில்லை அவ்விடம் வாய்த்ததுபோல்,
தினமறந்தேன்; மனைபோடிந்தவாழ்விற் றெரிவுண்டிய
சனமறந்தேன்; சற்றுநேரம் தயாநிதி சந்நிதியின்
கனமுற, நேயம்பெருக, என்னுள்ளங் கனிந்தனனே.

செங்கதிர் தோன்றுவதற்கு முன்னே, ஒண்சிறந்த வெள்ளி
திங்களை நோக்கிச் சிரிக்கின்ற வேளை தெளிந் தெழுந்தேன்;
எங்கும் நிரம்பிய மௌனத்தி லாழ்ந்த தென் னேழைநெஞ்சம்;
பொங்கிய தானந்தம்; நான் மறந்தேன் இந்தப் பூமியுமே.

எல்லா வுயிருந் துயின்றன; அந்த எழில் நிறைந்த
சொல்லா மகிமையைச் சூழ்ந்த காட்சியைத் தோற்றுவித்த [உடைய
தொல்லாதி, என்றுங் கண்தூங்காத சோதி துலங்கியதைக் [டே
கல்லாய நெஞ்சங் கரையக் கண்டேன், மெய்க் களிப்புக்கொண்

(இசைமாட்சி)

இயங்கிய ஓசைக்கும் உள்ளு றுணர்ச்சிக்கும், என்பொருத்தம்!
நயங்கிளர் இன்பமும், தன்னயமற்றிடு நற்பரிவும்
சுபங்கொளும் இன்னிசை ஈசற்கிசையும் சொரூபம்; அவன்
மயங்கொளும் பான்மையினால், அஃதெம்மை வயங்கொளுமே.

(தன்னிலை சூழ்ந்து பரவல்)

வானாகி, வானினுடுவாகி, வானின் வயங்கொளியாய்த்,
தேனாகித், தேனின் சுவையுமாய்த், தெவிட்டாற்ற தெள்ளமுதாய்,
ஊனாகி, ஊனினுறவாய், உயிரின் ஒளிநிலையாய்,
நானாகி, நானல்லவனாகி நிற்கின்ற நாயகனே.

விண்ணவனே, விற்ல்வித்தகனே, ஒளி மேவிய நம்
கண்ணவனே, நங்கருத்தவனே, அருட்கார்பொழியும்
தண்ணவனே, எங்கள் தாரகமே, உன்னைச் சாருமனப்
பண்ணவனே, எங்கள் உள்ளமெல்லாம் உற்றுப் பார்த்தவனே.

எங்கென்று தேடியுனைத் தொழுவேன்? என் இதயத்திலோ
செங்குன்றிலோ, அடர் கானத்திலோ, படர் தேசத்திலோ,
பொங்குங் கடல்தனிலோ, விண்ணிலோ பல்பொருள்களிலோ,
தங்குங்கருணை எதிலுங்கண்டேன், மெய்த் தனிமுதலே.

நெருங் கண்டகோளம் நிருமித்த நின்றிருக் கையலவோ,
சுருங்கண்ட மாமிதில் என்னையும் செய்தது, தோன்றுயிர்கள்
ஒருங்குண்டு வாழல் திருவுளத்தோர்ந்துயர் வாநெறுங்கால்,
கருங்கொண்ட லீந்த பெருங்கொண்டலா மெய்க் கருணையனே?

வானேயுடையவர் தாமறியாத மகிமையுள்ளாய்,
தேனேயருள் வகித்தாள்கின்ற மேலவர் சேவையின்றிக்,
தானே யுனையறியப் புகுந்தேன் ஓர் சழக்கனன்றோ;
ஏனோ எழும் இவ்வவா ஒன்றலா இவ்வெளியனுக்கே?

எல்லா முனது செயலாயிருக்க, எனது செய
லல்லா தெனைப்பற்ற வொன்றில்லை யென்ப, தகத்திருக்க
நல்லா யுனைமறந்தன்றோ? எனதென்றும் நானென்றுமே
சொல்லாவ, துன்னில் வரு மொரு சின்னத் துளிகுறித்தே.

உன்னால் விளைந்தன நல்லதெல்லாம் இவ்வுலகத்திலே;
என்னால் விளைந்தன தீங்கில் ஒருபங்; கெடுத்தினும் நான்
சொன்னால், அவையும் நின்தே ; அத்தீயவை தூயவையே,
கன்னீர் என்னெஞ்சினைப் பொன்னேரதாக்குங் கருவிகளே.

உருப்படுமோ உல, கென்னுடல் அன்னை யுதரத்திலே
கருப்படுமோ, நின்கருணை யின்றேல்? கதிதான் கருத
ஒருப்படுமோ மனம்? ஒவ்வொரு தீங்கும் உறமிடத்தே
வெருப்படுமே, புகல் என்றுமின்றென் றகம் வெம்பிடுமே.

மண்ணால் வனைந்த சிறுவீட்டிலே யென் மனமிருத்திக்,
கண்ணாதியான கதவமைத், தீடில் கணி பரப்பி, [உசம
எண்ணாத கோடி யெண்ணங்களை என்னுள் எழுப்பிவிட்டு
நண்ணாதபோல் நண்ணி நீயிருந்தாய் ; இதின் நன்மையென்னே?

இருபொருள் இவ்வகிலம் படுமென்றது, இருபொருளும்
ஒருபொருளாய துணரப்பறந்தது ; அவ்வுண்மைகண்டால்,
வருபொருளேது, வராததொன்றேது? இம்மதியினிமேற்
றிருவருள்காணும் ஒரு காற் றிரும்புதல் திண்ணமன்றே.

நினையான் நினைக்கவும் ; நன்றே நினைந்தீந்த நீளுலகில்
வினையான் இயல்வ தியற்றவும் ; நீதந்த வேற்றுயிர்க்குத்
தினையேனுந் தீங்கு நினையா திருக்கவும் ; சேர்கின்ற என்
சினை யாதரிக்கவு மல்லால், உண்டோ இங்கு செய்கடனே?

உனக்கா யுழைக்கத் தலைப்படின், நான் இங் குணவுக்கல்லால்
எனக்கா யுழைப்பதெதற்கோ? துணைக்கொண் டினையில் அருள்
மனக்காதலைக் கொடுத்துச், சோகம்மாற்றி மகிழ்விக்கும் ; என்
றனக்காய் வருபொருள் வேறிலை, நின்னருள் சாதிப்பதே.

எனக்கென்று நான் அவ்வருட்கொண்டல்பால் ஒன்றிரப்பதென்
வனக்குன்றில் வாழு மரக்கொம்பில் ஓரிலை வான்பொழியத்[தேனே?
தனக்கென்று கேட்டல் தகுமோ? தனக்குறு தாரகமில்
மனக்குன்று தாழ்த்திவணக்கஞ்செய்வேன் அருள்வள்ளலுக்கே.

சொன்னால், வறுமையுஞ் செல்வமுந் துன்பம், சுடு பசியால்,
பொன்னால் விளையும் பொறாமையினால்; அப்பொறாமை பின்னர்
ஒன்னார்தங் கூட்டம் விளைக்கும்; அத்துன்ப மொழிப்பதெங்ஙன்?
என்னை காப்பதற்கித்தனை வேண்டுங்கொல் இன்னல்களே?

முன்னேறிச் செல்ல முயன்றால், பெரியர் முனிகுவர்; நான்
பின்னே நடக்கப் பொறுத்தால், சிறியர் பிடித்துந்துவார்;
இன்னே யிருக்கு நிலையில் உற்றாரும் இருக்கவிடார்;
என்னே இனிச்செய்வ தெங்கென்று போவ திறையவனே?

முனியார் முனிகினும், நின்னருள் முன்னிட முந்துவதே
இனியான் செயுங்கடன் என்றெடுத் தாய்ந்துன் எழிற்பதத்தை
நனி யான் பிடித்துக் கரையேற வெண்ணில், அந்நற்பிடியைச்
சனிபோல் இளக்க வருவார் நிரீசுரர், தர்க்கங்கொண்டே.

பொருத்தமிகுவ கடைத்தேறு மென்ற பொதுவிதியை
இருத்தினை யெக்கும்; பொருத்தம் வலியன்று; எளியவரை
வருத்த வலியவர்க் கோர்குறிப்போ? அவ்வலியவரின்
கருத்த நியாயம் புகின், நீதி ஈங்குறுங் காவலனே?

சுரந்துண்ட பால் முலையைத் துண்டித்தாங்கு, நின் சோறெடுத்
கரந்துண்டு, நின்னை மறப்பாருடன் கலந்தாடுவனோ? [துக்
இரந்துண்டு வாழச்செயினும், வெங்கானத்திருத்தினும், என்
சிரந் துண்டமாக்கினும், செல்லவையேல் அந்தத் தீவழிக்கே.

களித்தண்டி அற்பக்கலை சேரலால் நின்கருணையொளிக் [உறும்
கொளித்தென்று மொன்று மறியாரை நம்பி யுழல்பவனைத்,
தெளித்தன்பும் மெய்யறிவும் சூட்டி, நின்பொற் றிருவடிப்போ
தளித்தின்பம் எய்திடச் செய்தலென்றோ, மெய்யருட்குருவே?

கற்றதனாலும், கருமத்தினாலும், கருமமெல்லாம்
அற்றதனாலும், உனை யறியோம்; பெரும் அன்பகத்தே
உற்றதுவாகில், உனையறிவோம்; அன் புறவிட்டதே,
மற்றெதனாலும் அறிவதுண்டோ நின்பொன் மாட்சிமையே?

அண்டமெல்லாம் உன் அமைப்பாகும்; அண்டத் தமர்ந்துநின்ற
பண்டமெல்லாம் உன் படைப்பாகும்; என்று பகுத்தறிவாற்
கண்டவெல்லாவற்றி னுள்ளும் உன் கற்பனை காணுகில், நான் [னே.
கொண்டதெல்லாம் உன்னதென்று கொள்வேன், அன்பு கூடுவ

எல்லாப் பொழுதும், அவ்வுண்மை கண்டே, அன்பகத்திருந்தால்,
வல்லாத தாழ்வு வருகினும், உன்னதம் வாய்க்கினும் கே
டில்லா நடுநிலை தோன்றிச், சுகநிலை எய்துவதே;
பொல்லாத மாயையெனும் பேய் பிழைப்பற்றுப் போய்விடுமே.

மகத்தாமுன் மெய்யுருக் கண்டிலனேனும், உன்வான் விசித்ர
ஜெகத்தால் பெருகும் வியப்பாங் கடலில் தினமுழுகி,
முகத்தாம் அறிவினு மேலறிவுற், றருள் மூண்டுவரும்
அகத்தாம் சுகத்திற்கு மேற்சுகம்யா தெனதாருயிர்க்கே?

நெய்கலந் துண்டிடல் ஆற்றலளாவல், நிறை கலவாப்
பொய் கலந் தாடுவதற்கோ, உள் புண்ணியம் பூப்பதற்கோ?
மெய்கலந் தின்னருள் வெள்ளங்கலந்து, உன் மெய்யன்பருடன்
கைகலந் தாடுவ தென்னாள், கருத்திற் கலந்தவனே?

உலகங் கண்டாய், உயிர் வாழ்க்கை கண்டாய், அதி னூற்றவிடங்,
கலகங் கண்டாய் தன்னயத்தைக் கண்டாய், இங்கு கண்டவெலாம்
விலகுங்கண்டா யென்னும் வார்த்தையைக் கேட்டும், விரியுலகத்
திலகங் கண்டாயிலையே, மனமே, என்ன செய்தனையே?

கூர்க்கின்ற வேதனையாலே, உயிர்கள் கொதித்த தெல்லாம்,
ஓர்க்கின்ற போதும், ஒருவர் எடுத்துரைக்கும் பொழுதும்,
வேர்க்கின்றதே, மெய்விதிர்க்கின்றதே, மனம் மெய்யனருள்
பார்க்கின்றதே, நெஞ்சம் வேறுபட்டவாறு பதைக்கின்றதே.

ஓடியநாளும் திரும்புவதில்லை; உழைத் தொருகாற்
றேடியதில்லை அருட்பொருள்; சேர்ந்தது பொய்ப்பொருளே;
பாடியதில்லை யுன் பொற்பதம், உள்ளம் பழுத்துருகக்
கூடியதில்லை என்கை; அம்ம, நான்கொண்ட கோலமென்னே?

கல்லாத நெஞ்சம், கயவாளி நெஞ்சம், கருமவழி
நில்லாத நெஞ்சம், நிலையாத நெஞ்சம், நெறி யென்பதே
இல்லாத நெஞ்சம், இறைஞ்சாத நெஞ்சம், இரக்கமில்லாப்
பொல்லாத நெஞ்சம், இதெங்கே யிருந்து புறப்பட்டதே?

அளவற்ற தோற்றக் கடலிடத் தாழ்ந்துள் ளலைப்படுவேன்,
களவற்ற நன் மனத்தேனுகி ஆர்வங்கசிந்து நிற்க
உளவற்ற பாவி எளியனைப்போல் இங்கொருவருண்டோ,
பிளவற்ற பேரறிவாய், அண்டமாய் நின்ற பேரொளியே? உசுப

மருளும் பொருள் கனவிற் கண்டபோதும், மதிமயங்கி
அருளுந் தலைப்பிரிந் தோடுகின்றேனை அமிழ்த்தி நின்ற
இருளுந் தவிர்த்தருங் கேதக்குழிவிட் டெடுப்பவர் இவ்
வுருளும் புவியிலிலர்; இருந்தேன் இங் குனைநினைந்தே.

வழுவுறு மேன்மையுடையேன்; நின் மகிமையெண்ணுப்
புழுவினுங் கேவலப் புந்தியுள்ளேன்; என்பொய் புன்மையெ
[ல்லாம்
கழுவிடும் பாங்குஞ் சிறுதுமில்லேன்; நின் கண்ணோக்கி னொளி
தழுவுதற்கென்ன தகையுடையேன், இந்தத் தாழ்ந்தவனே?

மெய்யா ரகிலத்துளமாய் விரிந்த விழுப்பொருளே,
பொய்யா ருலகத்தழுந்திப் புழுங்கிய புன்மனத்தேன்,
ஐயாருனது மனதினற் கொள்கை அறிவதில்லேன்;
செய்யாத செய்து நான் சீர்மாய்த்தலோ நின்றிருவுளமே?

வலைப்படு மானென முற்படு மாசையின் வாயிற்பட்டிட
அலைப்படுவேன், உனக் காட்படுவே னல்லன்; அற்பருக்கே
விலைப்படுவேன்; நல மேற்பட நான் என்ன வேலைசெய்யத்
தலைப்படுவேன்? உன்னருட்டுணை யின்றித் தயங்கினனே.

அருக்க னுதித்திட்ட நாட்களெல்லாம் பசி யாற்றுகின்ற
ஒருக்கமதிற் பொழு தோட்டிவிட்டேன்; அதற்கோய்வுளதேல்
தருக்க மியற்றிச் செருக்கடைந்தேன்: நின் செந்தாமரைத்தாள்
உருக்கமெழத் தொழு தேத்திலன்; எங்ஙனம் உய்குவனே?

பழுதாக இவ்வருவாழ்வைக் கழித்தல் பயிர்வளர
உழுதாக வேண்டு நிலத்தில் முள்வைத்தலை யொக்குமன்றோ;
அழுதாலும் சென்ற அமயம் வராதென் றறிந்திருந்தும்,
பொழுதாள வல்லவ னல்லேன்; என் பிள்ளைமை போக்கரிதே.

உண்பொழுதும், கண்ணுறங்கும் பொழுதும், உலாப்பொழுதும்,
வீண்பொழுதாகக் கழிக்கின்றயான், இங்கு மீதிநின்று
காண்பொழுதாகினும், அற்றவர் தக்கவர் காரியத்தில்
மாண்பொழு தாக்கிய நல்வினை வாழ்வில் சம்மாத்திரமே?

நாபத்து வாய்த்தென கூவவல்லால், உள்நலம் பெருகிக்
கோபத்தை காக்குந்திற மறியேன்; குணங்கொள் ளறிவாம்
தீபத்தை யென்னிற் றெளிய வைப்பாய்; நன்மைசேர வைப்பாய்;
ஆபத்திற் காத்தருள் செய[illegible]ன, என்னை யாண்டவனே.

தகையூட்டுகின்ற தலைத்தன்மையாகிய தாழ்மை விட்டுப்,
பகை யூட்டுகின்ற பெருமிதங்கொண்டு, படிற்றொழுக்கம்
மிகையூட்டுகின்ற குறும்பரைக் கூடினன் ; மெய்ந்நிலைசேர்
வகையூட்டுகின்ற கடனுள்ளதே, என் வரபதியே.

அன்பே யெலாமென் றறிந்தும், என்னன்பில் அழுக்கடைதல்
என்போலியர் தம் எளிமையன்றோ? இதுவேபுதுமை!
தன்போற் பிறவுயி ராமென எண்ணத் தடையெதுவோ,
நின் பேரருளில் உயிர்களெல்லாம் நின்ற நேரறிந்தே? ௨௭௰

வெள்ளறி வென்னுங் களைபடர்ந்தோங்கி, விளைவெடுக்கும்
உள்ளறிவைத் துன்பிலுய்த்ததந்தோ ; நின்றனைப்பணிந்து
கொள்ளறிவும், பிற இன்னுயிர்மேல் அன்பு கொண்டொழுகும்
தெள்ளறிவுந் தரல் வேண்டுகின்றேன், அருட்டேசிகனே.

புந்திக்குத் திண்மை யிலாததெத்தால்? புன் பொருள்வலியால்
பந்திக்கலாகும் பதத்தால், நிலைப்பொருள் பார்த்துணர்ந்து
சிந்திக்கலாத மயக்கத்தினால், திண்மைச் சேரடியை
வந்திக்கலாத மதீத்தால் ; அவை இனி மாறுகவே.

பேராசை யென்றொரு பித்துப்பிடிக்கப், பிறர்க்குரிய
ஓரா தெனக்கென்று நானிருந்தேன் ; அதை யோட்டிவிட்டுன்
றூரா வமுத அருள்நினைத் தாங்கென் னசட்டையெல்லாம்
நீரா யுருக்கென் கண்ணீரா யரும்ப நிகழ்த்துகவே.

நினைவாட்சி

அலைபோற் செறியுங் கவலைப்புன் வாழ்வெனும் ஆழியிலே
தொலைபோயபின்னும், அற்பச் சுகமாகிய தோற்றத்திற்கே
விலைபோய்த் தெருள்வழி கண்ணிற்படாது, மிதப்புநெஞ்சு
இலைபோற் சுழல்வது கண்டும், எந்தாயெற் கிரங்கிலையே.

காத்தாண்ட நன்றி கருதிக்கொள்ளாதக் கடனைஎன்றால்
தீர்த்தாகுமோ எனச்சிந்திக்கலாது திமிர்ப்பிடித்த
போத்தாகி ஈனப் புலையனுமாய்ப் புன்பொருள் கிடைக்கக்
கூத்தாடுவேனை அரசே எவ்வாறு குறிக்கொள்வையே?

உன்னைமறக்கச் செயுங்கொடுங் காமனை போட்டுதற்குப்
பின்னையொருத்தர் துணையாவதில்லை ; நின்பேர்வலியே
என்னைவிலக்கி மதியூட்ட வேண்டும் ; எறும்பிழுத்துப்
புன்னைமாத்தை யசைப்பதுண்டோ இந்தப் பூதலத்தே?

வாட்கொண்ட கட்பிறமாதர் ம்பக்கிலே, வார்த்தையிலே,
கோட்கொண்ட அங்கக் குலுக்கத்திலே, மதன் கொள்ளையெது
தேட்கொண்டு கொட்டத் தெளிவற்றியங்கித் தியங்கிடுமுன்
ஆட்கொண்டு நீதெளிப்பாய், அளிப்பாயெனை ஆண்டவனே.

பொல்லா மயக்கெனும் பேயால் என்னுள்ளம் புரளவையா
தெல்லாப்பொழுதும் எனையாண் டபாயத்தை எச்சரித்து,
நல்லாறலா தொன்றிற் செல்லாதிருக்க, நலம்படைக்க
வல்லாய், கனிந்து வலியூட்டுவாய் என் மனத்தினுக்கே.

முள்ளிலுங் கூரிய என் மனச்சாட்சி முறிமுறைதான்
கொள்ளிலுங், குற்றந் திருந்தறியாத கொடுமைவளர்
உள்ளிடமீ, ஆணவப் பேயாடுகின்ற, துதைத்துதைத்துத்
தள்ளினும் போவதில்லை ; என் செய்வேன் நின் றயவின்றியே?

செல்லா தென் மந்திரம்; பொல்லாவப் பேயை என் சித்தவலி
வெல்லா; தனையினி எப்படியாயினும் வென்றுவிட்டா [உய்ய
லல்லா,தென் பாழ்மனம் நின்சேவை தன்னில் அமர்ந்தொருநாள்
நில்லா; தென் மெய்யின்ப மில்லாதுபோம்; அந்நிலையின்றியே.

இருட்சியெனும் கொடும்பேய்க்குப் பிறந்த இரட்டையராம்
மருட்சியும் பேதைமையுங் கொண்டுதாவும் மனக்குரங்கைத்
தெருட்சியின் பாலுற்றுலவா அமைதிசிறக்க, என்னுள்
வெருட்சிஇரிய, நின்றாளிணைக்கே கட்டவேண்டுவனே.

(அருள் வேண்டுதல்)

கண்டா ரிரங்குவர் என்ற பொய்யெண்ணங் கருத்தெழும்ப,
அண்டாத பேரை யடுத்துநின்றேன்; அவரால் நலமொன்
றுண்டாவதில்லை, உன் பொன்றாளை யின்றி; இவ்வுண்மை கற்றுக்
கொண்டாலும், பட்டுக் குழைந்தாலும், உள்ளங் குறிக்கிலதே.

சின்னஞ்சிறிய பருவத்திலே, இடர் சேர்ந்த வெல்லாம்,
பொன்னந் திருவருளாலே தூக்கிப் புரந்தனையே;
முன்னந் தழைத்த வருள், என்னைத் துன்பம் முடுக்கில், இனித்
தன்னந்தனித்து விடுமோ, நின்பால் வந்து தாங்கியுமே?

ஞாயம் பல சொல்ல நானறியேன்; உன்னை நாடிவந்தேன்;
காயம்பெறச் செய்வித்தாய்; என்னைக் காக்குங் கடனுன்னதே;
சேயின் குணங் கொடிதேனும், பெற்றோர் அன்பு செய்கிலரோ,
தாயும் பெருந் தந்தையாயுந் திகழ்கின்ற தற்பரனே?

பொங்கார் கருணைக்கும், கோடாதநீதிக்கும் புள்ளியில்லை,
தங்கா விடமில்லை, தாழ்வுயர்வில்லை; தனிமனிதர்—
மங்காத பேருடையார்— பிழைத்தார்க்கு மனமிரங்கின்,
பங்காயிருந் தெனைக் காத்தாளல் என்ன வன்பரமுனக்கே?

அல்லூதவனெழப் போமாறு, இலங்கும் அருளெழுவே;
சொல்லாத துன்பமும் பாறிடும்; சொல்லத் துணையொன்றுமே
யில்லாத என்றுயர் போக்கிலை; நீ எற் கிரங்கிலையேல்,
பொல்லாதவனுக்கும் நல்லாயெனும் பெயர் பொய்படுமே.

நீயே யெனக்குத் தனித்துணை யென்று நினைத்திருக்கத்,
தாயே பிறர்துணை தான்விட்டதே; நின்றயவெழுந்து,
சேயே இவனெனச் சேர்த்துக் கொள்ளாது தெருவில்விட்டால்,
நாயேன் கொடுவிதி யார்க்கென்று சென்று நவிலுவனே?

உன்னால் என்றுன்பங் குறைபாதெனில், உன்னை யுள்ளுவதால்
என்னும் எனக்கு? வணக்கத்தினால் என்? எனைப்புரக்கப்
பின்னு ரிருக்கின்றனர்? பிறர்பால் ஒன்று பேசுவதேன்?
மன்னுபவர் முறை கேட்டிலரேல், குடிவாழ்கலென்னே?

பண்டாய தீவினைப் பாழ்ங்குழி வீழ்தல், பரம்பொருளே,
கண்டாயெனிற், கரையேற்றுதிருக்கக் கருத்துறுமோ?
தொண்டாயிருக்கக் கொதிக்கின்ற ஏழையைத் தூக்கிவிட்டால்,
அண்டா, அதிற்பழியுண்டோ, சொல்வாய், நின் அருள்தனக்கே?

தாயே என்நாத் தவிக்கின்றது, பால் எற்குத் தந்திரட்சிப்
பாயே யெனப் பரவுஞ் சேய்க்குப் பாலைப்பதுக்கி, யெட்டிக்
காயே தரத் துணிவாளோ பெற்றாள்? என் கடமைசெய்து
நாயேன் பரவின், நலமன்றித் தெய்வமும் நல்குவதே? உகூ

பன்முகம பார்த்துப் பலவா றலறபடும் பாவியற்குன்
பொன்முகம் பார்த்தல் தகுமோ? கடைப்படும் பொய்யியற்றித்
துன்முகங் காட்டித் துனிசெயும் புல்லரின் சூழ்ச்சிகெட
நின்முகங் காட்டலன்றோ, ஐய, நான்கொண்ட நீணினைப்பே?

விண்ணீர் பொழியும் பெருமிதம் போல, நின் மெய்யருளாந்
தெண்ணீர் பொழிகின்ற செங்கொண்டலே, வளர் சீவர்களுக்
குண்ணீர் கொடுத்துப் பசிக்கூட்டும் உத்தமனே, உடையும்
கண்ணீர் துடைத் தெனைக்காப்பாற்றுந் தெய்வக் கடவுளனே.

மதிகாண் வழிச்செல வேலாச் சிறுவர் மயங்கிடுங்கால்,
கதிகாண் பெரியர் அவர்செல நன்மதிக் கண்கொடுப்பார் ;
அது காண்புடையர்க் கழகாதல்போல், அடியேனைப் பெற்ற
பதிகாண், உனக் கெனக் குய்வழி காண்பித்தல் பாங்குடைத்தே.

பிள்ளைக் குருவிக்குத் தாயிரை யூட்டிய பெற்றியைப்போல்,
வெள்ளைக் கருத்தினெனக் களித்தாய் சற்றுவித்தை ; இனிக்
கள்ளக் கசடற நல் மருந்தாக்கிக், கதிபெறுமா
றுள்ளத் தமரப் புகட்டவு முண்டுனக் கோர்கடனே.

இடும்பையும், உள்ளத் தெழுச்சியும் எங்களியற்கை யென்றே,
தொடும்பணி முன்னிட்டுச் சோராது செய்யின், நின் றாயவருள்
நெடும்பயன் மேவிட லாமென்று நம்பிய நெஞ்சனைக், கை
விடும்படி நின் மனந்தான் வருமோ, அருள் வித்தகனே ?

இப்பாரில் நான்படுந் துன்பமெல்லாம் முன் இயற்றுவினை
தப்பாது தந்த பயனெயின், அவ்வினை தந்தகருத்
தொப்பா திலாதநின் பொன்னடி நீழலில் ஒப்புவித்து
வைப்பேன் ; அதனைத் திருத்திடல் வேண்டும், வரபதியே.

பொய்யாமையும், அருள்யாதினுங் காண்கின்ற புந்தியையும்,
ஐயாமையும், பொதுநன்மைக்கல்லால் இடர்காடி யொன்று
செய்யாமையும், மனச்சாட்சியி னெல்லைச் சிறுமைசெய்து
கையாமையும், சுகம் எய்யாமையும் பெறக் காமுற்றனே.

முட்டாத கூறையும், சோறுந் தந்தாய்; நன் முயற்சியெல்லாம்
தட்டாது தம்பயனீயத் தந்தாய்; இடர்தான் விழுங்க
வொட்டா திரட்சையுந் தந்தாய்; உயர்பதம் ஓர் அறிவுக்
கெட்டாதி வைத்தல், எது நினைந்தோ, எம்மிறையவனே?

வந்தனம் ஈந்த இவ்வாழ்க்கைக்கு; வாழ்க்கையில் வாய்த்தவைக்கு
வந்தனம்; நின்படைப்புக் காணவைத்த நின் வள்ளன்மைக்கு
வந்தனம்; நின்னை வணங்க நல்வேளை வகுத்ததற்கு
வந்தனம்; நின் அருளாட்சிக்கு வந்தனம், வந்தனமே.

தேனீ புதுமலர் தோறுந் திரிந்துண்டு தேறுதல்போல்,
நானுய்ந் தனது செயல்கண்டு, தேறுநலம் பருகித்,
தானே தெளிந்து, தரணி யுள்ளார்க்குத் தகவுழைக்க,
வானோடுல குடையானே, கனிந்து வழிசெய்கவே.

இந்நூலின்கணுள்ள திசைச்சொற்கள்.

கரல்—ஹிர்தயம், நெஞ்சாங்குலை
பாஸ்கரம்—'Phosphorus' என்னும் ஜடப்பொருள்
ஆயம்—வலி, ஆற்றல்
அட்ட—கெட்டுப்போன
கொட்டாரம்—அரண்மனை
கணி—காட்சி
ஓர்க்கின்ற—நினைக்கின்ற
ஒருக்கம்—ஆயத்தம்செய்
போத்து—எருமை
புள்ளி—ஆள்

கடல்

கடலே—மறி—கடலே—அலை
கடலே—விரி—கடலே.

திரை யெறிந்து
நிரையின் வந்து
நுரைமறிந்த-வெள்ளமே.

உரை யிறந்து
கரை யிறந்து
தரைவளைந்த-வெள்ளமே.

நீல முற்று
ஞால மிட்ட
சேலையொத்த-வெள்ளமே,

நாலு திக்கு
மூலைகட்கும்
ஓலமிட்ட-வெள்ளமே.

கலை நிரம்ப
மலைகளென்ப
அலைகிளம்பு-வெள்ளமே.

நிலையில் கொண்டல்
தொலையில் மண்ட
அலைதிரண்ட-வெள்ளமே.

வலையர் விட்ட
பல மிதப்பும்
உலைய வெற்றும்-வெள்ளமே.

அலை மடக்கில்
விழு மனுக்கள்
தலை மடக்கும்-வெள்ளமே.

சூறை சுற்ற
வீறியுற்ற
பாறை யெற்று-வெள்ளமே.

நூறிடத்தை
மாறிவிட்டு
வேறெடுக்கும்-வெள்ளமே.

விண்ணுலாவும்
வெண்ணிலாவின்
தண்ணுலாவும்-வெள்ளமே.

விண்ணிலாது
மண்ணிலாரும்
உண்ணலாத-வெள்ளமே.

பால் நிறத்த
வாலுகத்தின்
சூல் நனைக்கும்-வெள்ளமே,

சிறுவர் தங்கள்
குறுபதங்கள்
உறுதரங்க-வெள்ளமே.

கால் நனைக்க
ஏல் மனுக்கள்
மேல் நனைக்கும்-வெள்ளமே.

பொறி கலங்க
நெறியில் வங்க
மறிதரங்க-வெள்ளமே.

தாய்போன்றனை தாரணி யுன்னுடைய
சேய்போன்றது, தெள்ளுண வூட்டுவைபோல்
நீயே மழைபாக நிலம் பொழிவாய்,
தாயே யுனக்கார் சொலவீது செய்தாய்?

சந்தோஷமடைந்தனை போல்தென்றல்
வந்தேக மலர்ந்திடுவாய், கலனைப்
பந்தாட விசைந்தெழுவாய் கடலே,
எந்தாயுனக்கார் சொலவீது செய்தாய்?

கார்சேர இருண்டிடஞ் மாலுமியோர்
சீர்கெடென வஞ்சியுள் சோர்தர நின்
நீர் போகிற மக்களை மூழ்கிடுவாய்;
யாரே புனை இப்படி ஏவினின்றார்?

பூவாரி யிறைத்தது போலிரவில்
மேவாயிர மாயிரமாம் உடுக்கள்
போவாது விண்போவது பார்த்திருப்பாய்;
கோவாதவை நோக்கப் பணித்தவர் யார்?

வல்லாரென எண்ணி மருண் மனிதர்
சொல்லாத நின்பேர்வலி சூழுவரேல்,
இல்லாதவர் வீறு நினைப்புலகில்,
நல்லாரென நாமம் விளங்குவரே

ஒன்றான பரம்பொருள் தன்னுடைய
பொன்றாத பெருங்கருணைப் புகழை
நின்றாழி முழங்கிடுவாய், நெடுநீர்
குன்றாதலை யென்று மெழுங்கடலே.

வரைமீதுலாவி, இருள்சேரமேவி, மழைசோரவாவி மலர்தா
மரைமீதுலாவி, யளிதேனவாவி இசைபாட, நாளுமலர்கள்
விரைமீதுலாவ, விளர்பூவெழ, முகிலீனு மாதியனையே,
தரைமீது நீடு நுரைமாலையாடு திரைமாலை சூடுகடலே.

நிறையாத கோடுபிறை சேராது நிலைபோல மாறுவலியோ
டறை கூவியாடி யலைமோதுமாறு, தெளியாத மானிடவர் தாம்
பொறையேயிலாது செயுநோவினைய மதுபோல சோகமடையும்
மறையோதலாத குறையாத நீதி முறையோது மாதிகடலே.

புரையேது மின்றியுள மோரிரண்டு புதிதாயிணைந் துனிடம்வந்
[மேல்
உரையாடி, அன்பு பிரிபேமெனுஞ் சொலெழவே, கனிந்தவவர்
[போல்,
நுரையாடு தென்றல் மயல்வீச, விண்டவுரை கேள்வியுண்டகரி
நிரையாக நண்டு, கரையோரம் வந்து, திரையாடுகின்ற கடலே.

[டையாய்,
தொலைபோகு மண்டிநிரை நீடொளிர்ந்து தொடர்மாவிசும்புகு
நிலைமாறு கொண்டல் படையாய், விளைந்த புவிசூழநின்றவரணாய்,
[மேல்
உலைமாருதங்கள் உழைசேரவென்று மரசாள்வை, பொங்குகரை
அலைபோயெழுந்து,இலைபோல்வளைந்து,மலைபோல்மறிந்தகடலே.

வெருவாதமர்ந்து குறையாதடங்கலுயிர் வாழுநின்ற பொருளாய்,
பெருவாதியன்ற காராலளந்து முடியாதனந்த முகமாய்,
திருவா, யொரிங்கலரிதாய், சுதந்தரமுதாய், இடங்கொளிடமாய்,
அருவாய், நிறைந்த உருவாயவன்ற னருள்போலிருந்த கடலே.

அந்திப்பொழுது

கிழக்கே மலைகள் அடுக்கடுக்காய்க் கிளர்ந்
தொன்றின் மேலொன் றுயர்ந்து திரண்டு,
நித்தியப் பொருளின் நீங்காத் தியானத்
தொத்தொரு மித்த முனிக் கூட்டம்போல்
அமர்ந்தன ; வடபால், தென்னஞ் சோலை
செறிந்தவளைப்பும், திகழ்தரு மேடும்,
பரிதியின் கதிர்கள் காணாப் பள்ளமும்
தென்படும் ; ஊடே, அமிர்தம் நிறைந்து
சென்றது போலத் தெளிந்து மதுரித்
தன்பாய்த் தாங்கும் அழகிய தரைமீ
தானந்தங் கொண்டாடிச் செலும்போல்,
நேரே செல்ல நேரா தவன் போல்,
வளைந்தும், சுழித்தும், மறிந்தும், தங்கியும்,
நீலமும் அல்லியும் நீங்கா தலர,
மணந்தரு நீர்மலி யாறு மறைந்து
போந்தது ; தெற்கே பொலிந்தெழும் வயல்கள்
காலத்தோடு கதிர்நெல் சுமந்து
ஞாலத்தோர்க்கு நல்லுணா வளித்தன.
மேற்கே, சில்லிடம் விதம் விதம் பூத்துக்
காய்த்துக் கனிந்த சுவின் உடை மரங்கள்
படர்ந்த பந்திகள் பற்பல கண்படும்.
அப்பால் தோன்றும் அணிமணற் குன்றுக்
கப்பால் தோன்றும் அலையெறி கடலே.

அந்திப்பொழுது

மேலே வீசிய விண்ணவர் திரைபோல்,
சீர்பெறு நீலம் திகழ்தரத் தோன்றும்
வானப்பரப்பு ; அதன் நெற்றிமேல் வாய்ந்த
திலகம் போலும் செவ்விய கதிரோன்,
வான நாட்டின் வயங்கிய கோமான்,
பல்நிற மேகப் பரிசாரகருடன்
செல்வன் அம்மேலைச் செழுங்கடல் பாய.
அன்ன வேளையில், தன்னிறம் மாறிச்
செக்கச் சிவந்து திரைகடல் மேனியும்,
மலையும், மரமும், மாநிலப் பரப்பும்,
தொலையும் அடுப்பமும் துலங்குமா றெங்கும்
செங்கதிர் பரப்புவான், செந்நிற மாக்குவான்.
மன்னன் எப்படியோ, மன்பதை அப்படி
என்பது போல், அவன் ஏகும் வழியெலாம்
புடைசூழ் கொண்டலும் பொன்னிறம் பெறவே,
தெண்ணீர் முழுகும் பெண்முகத்தைப்போல்,
ஆனந்தக் கடல் ஆடுமாதவர் போல்,
ஓடியே இளைத்த ஒப்பிலாப் பரிபோல்,
தேடின செல்வம் தெரியா தொழிவபோல்,
உலகத்தவர்க்காய் உண்மையாய்த் திண்மையாய்
உழைத்தவர் உழைப்பெலாம் ஓய ஒதுங்கி,
ஈடும் பீடும் ஏற்றுச் செலும் போல்,
அழகிய சூரியன் ஆழ்பாய்ந்தனனே.

நடையறைக் காயல்

நல்லதொரு மாலையிலே, ஞாயிறெழில் வேலையிலே,
செல்லுகின்ற வேளையிலே, செல்லுகின்ற நாங்களொரு
சந்திர ஞ்சேர் பொய்கையிலே, சுகந்தரும் ஓடத்திலே,
சந்தித்த கண்காட்சி தங்குமின்னும் கண்களிலே.
கண்டஅருங் காட்சிஎழில் கையெழுத மாட்டுவதோ,
உண்டஅமிர்தச் சுவையை உரைக்கவுந்தான் வருமோ?
தானே சுகமெடுக்கத் தன்னிணையில்லா இயற்கை
கானுங் கடலும் விட்டுக் காயலை அடைந்ததுபோல்,
எல்லையில் பேரழகும், எட்டரிய பீடுமது
சொல்லளவெல்லாங் கடந்து சூடித் தெருட்டியதே.
வானுடர் காணுதற்கும் வாய்க்குமோ, மற்றிதன்மேல்
ஊனுடை உள்ளியக்கும் ஒப்பரிய காட்சிநலம்?
ஒப்பனை முன் செய்ததுபோல், ஓழுங்கின் நிரைத்த குன்றம்
பொற்புடன் முப்புறமும் பொங்கிப் பொலிந்ததங்கே.
ஓங்கி உயர்ந்த தெங்கும் ஒய்யார வான்கமுகும்
தாங்குங் குலை சுமந்து தலைசாய்ந்து நின்றனவே.
காயல் வெள்ளத்தில் அதன் கரை கொள் வனப்பனைத்தும்,
சாயல் பிடித்தது போல், தங்கு நிழல் கொண்டதுவே.
அவ்வழிசேர் மரங்கள், ஆழிகடந்து தென்றல்
செவ்வழி பாடிவரச், சிரங்கள் அசைத்தனவே.
செஞ்சொற் கிளிகளங்கே, சேரிணங்களோடிருந்து,
கொஞ்சிக் குலவுகின்ற கோலாகலம் பெரிதே.
வெற்றுத்தரை யதன்மேல், விழியெறி செல்லுமட்டும்,
பற்றையும் பச்சைப்புல்லும் படர்ந்தன கம்பளம்போல்.

மேலைக்கடல் முழுங்கி வானத்தினின்று முத்தும் ;
கோலப்பெண் பொய்கையுடன் கூடிக்குலாவவரும்.
மங்களவெயிலெறித்து வான்பதியும் பள்ளிகொண்டான் ;
திங்களுந்தன் தெய்வமுகம் திகழ எழுந்துவந்தான்.
ஆகாயப் பேர்விரிவில் அடர்ந்தெழுங் கார்மேகம்
போகாமற் செய்யவென்றோ போர்த்தது திங்கள்முகம் ?
இன்பக்கிளர்ச்சிவர, இளந்தென்றல் வீசிவரத்
துன்பொடு கார்மேகந் தொலைந்தது காணாமல்.
ஒழிந்தபின் கண்ணெதிரே எழுந்த பெருஞ்சோதி
பொழிந்த நிலவுகொண்டு பொலிந்தது பொய்கை வெள்ளம்.
வெள்ளப்பெருக்கின்மீதே விரிந்த வெளிச்சமதால்
உள்ளங்களித்துத் துள்ளி உன்னிக் குதித்ததுமீன்.
நுண்ணிய இலைச்செறிவில் நுழைந்த நிலாவெளிச்சம்
எண்ணிய நெஞ்சங்களுள்ளும் ஏறிநுழைந்ததுவே.
ஒப்பிலாக் காட்சி கண்டெம் முள்ளம் குளிர்ந்ததுபோல்
வெப்பிலா வெய்யல்வீசி மெய்யுங் குளிர்ந்ததன்றே.
வான்வழியூருந்திங்கள் வாண்முகம்போல எங்கள்
ஆன்மவழியினூடே ஆனந்த மூர்ந்ததுவே.

வாழ்க்கைமாலை[1]

வாழ்வு பொய்யெனும் சொப்பனமென்று மென்
கேள்விகேட்டுத் துயருறச் சொல்லிடேல்;
வாழ்வு தூக்கமெனில், ஆவி செத்ததே ;
சூழக்காணும் பொருள் வெறுஞ் சூன்யமே.

---

[1] Translation of Longfellow's Psalm of Life.

வாழ்வு சொப்பனமன்று, மெய்யானதே ;
வாழ்வினும் பயன் சாவென்ப தன்றுகாண் ;
தாழ்வதும், நாழுமண்ணோடு சேர்வதும்,
ஆவியல்ல, அநித்திய தேகமே.

சுழலு சக்கர மென்னும் சுகதுக்கம்
வழியுமன்று, பயனன்று வாழ்வுக்கே ;
கழியு மின்றினு நாளைக்குமேலென்ன,
உழைக்குந் தன்மை அவையிரண் டாவதே.

கல்வி பற்பல, கற்பவர் நாள் சில,
சொல்லக்கேட்கும் ; துணைக்கொளு நெஞ்சமும்
வல்லதாயினும், தோல்மறைப் பம்பைபோல்,
செல்வதாம் பறைகொட்டிச் சுடலைக்கே.

உலகமென்னு மோர் யுத்தகளத்திலே,
கலகமாடு மனிதர் கணத்திலே,
விலகு கால்நடைபோல் மெலியாமலே,
இலகு வீரரெனும் புகழேற்கவே.

மேற்சுகம் பெறலாமென் றிராமலே,
போச்சுதென்றும் புழுங்கி நையாமலே,
ஆச்சு நெஞ்சகம், ஆச்சுயர் தேவென்றே,
ஏச்சிலாச்செயல் இன்றைக்குச் செய்கவே.

பெரியர் வாழ்க்கைச் சரிதமெலா நமக்
குரிய வாழ்வில் உயர்வெய்தலா மென்றே
தெரியச் சொல்லும் ; முன் சென்றவர் காற்றடம
இரியுங்கால மணல்வழி ஏஞ்சுமே.

காற்றடங்கண்டு வாழ்வெனும் வெங்கடல்
யாத்திரைக்கண், கலங்கவிழ்ந்தேறிப் பின்
தேற்றமற்றுத் திகைக்கும் சகோதரர்க்
கேற்ற நல்வழி காட்டினர் ஏகினர்.

ஆகையால் எழுவோம், பணிசெய்குவோம்,
ஆகும் எவ்விதி யாகினும், செய்வினை
ஆகுமாறு துணிந்து தொடர்ந்திட
லாகுவோம், நினைப்பெய்திட லாகுமே.

செய்கடன்

தன்சுகம் பாராது செய்கடன் செய்கவே,
தானே சுகம்வரும், செய்கடன் செய்கவே ;
வன்சிறை தோன்றாது, செய்கடன் செய்கவே ;
வந்தது வருக, நீ செய்கடன் செய்கவே.

இயல்கின்ற மட்டிலும் செய்கடன் செய்கவே ;
ஈசனுங் குறை சொலார், செய்கடன் செய்கவே ;
இயலாததும் பெறும், செய்கடன் செய்கவே ;
ஈசன் இரங்குவார், செய்கடன் செய்கவே.

இயற்கை துணைசெயும், செய்கடன் செய்கவே ;
என்பய னெனாது நீ செய்கடன் செய்கவே ;
செயற்கையின் குறியது, செய்கடன் செய்கவே
இயற்கையின் கடனிது, செய்கடன் செய்கவே.

விதி

இயற்கையிற் பங்கு நாம், செய்கடன் செய்கவே ;
யாருனை வருத்துவார், செய்கடன் செய்கவே ;
இயற்கை தரும் உடல், செய்கடன் செய்கவே,
இயற்கையே யூட்டும், நீ செய்கடன் செய்கவே

கைகா லமைத்ததும் செய்கடன் செய்யவே,
கால மமைத்ததும் செய்கடன் செய்யவே,
மெய்வா யமைத்ததும் செய்கடன் செய்யவே,
மெய்யுயிர்க் கெல்லாம் சுகம் வந்தணையவே.

விதி

விதிவிதி யென்றுநாள் வீணாய்க் கழித்தே
ஓதிபோலிருக்கும் உணர்வற்ற மாந்தர்காள் !
விதியென்ப தென்ன, மதியென்ப தென்ன,
மதியால் மதித்திரோ இதுகாறும் ஐயோ ?

மன்னும் இம் மண்ணிலே, மானிடர் வாழ்விலே,
தொன்மை நாள் தொட்டிடும் தோன்றும் வழியிரண்
டன்னவை விதிமதி யென்ப ; இரண்டுமே
பின்னிடுங் கயிறுபோல் வாழ்வினைப் பின்னுமே.

இவ்விரு வழியிலே, அவ்விதி முன்னடி,
கவ்விமுன் முதுமை பின் வருவது போலவே,
வவ்வியே வந்தது ; பின்மதி சேர்ந்திடச்
செவ்வியும், செல்வமும், சீருடம் பிறந்தவே.

மதியது பெருகவே, விதியது விலகுமே,
மதியது தெரியவே, இருளது விலகுமே ;
கதிமதி, கலைமதி, பொருள்மதி, புகழ்மதி,
விதியெனும் இருளது விலகவே, விலகவே !

உண்மைநட்பு *

நின்னைப்புகழ்பவன் றன்னை இடர்க்குற்ற
நேசனென் றெண்ணாதே—அவன்
பண்ணுமொழியென்ன காற்றல்லவோ, உண்மைப்
பாங்கென வொண்ணாதே.

கையிற் பொருளுள்ள மட்டும் எவரும் நின்
கண்ணுக்குக் கண் அடுப்பார்—நின்றன்
பையிற் பணமில்லையாகில், அவர் அந்தப்
பாராட்டெல்லாம் விடுப்பார்.

கொடுத்துக் கெட்டவன்றன்னைக் கண்டால் மெய்க்
குமணன் நீயாவை யென்பார்—பின்னுந்
தொடுத்துச் சூட்டுவர் சொல்லணி, நீ யன்றோ
தோன்றிய தெய்வமென்பார்.

உள்ளநிலையை நொடியி லுணர்ந்ததற்
கொத்துநடந்துகொள்வார்—கெடுங்
கள்ளருங் காரிகையென்னில், அதற்கிவர்
கங்கணங் கட்டிக்கொள்வார்.

---

* From Shakespeare.

ஆனால், திருமகள் நோக்கிழந்தால், அவன்
ஆக்கமெல்லாம் பறக்கும்—முன்னே
போனால் அவனடிக்கீழ் விழுந்தோரும் பின்
போகார் அவன் வழிக்கே.

உற்றவிடத்தில் உதவுகின்றேன் உனக்
குற்றவன், அன்புடையான்—நீதான்
சற்று வருந்திடில், முற்றும் வருந்துவான் ;
தன்னைப்போல் உன்னைக்கொள்வான் ;

எப்படி யுன்னெஞ்சில், அப்படித் தன்னெஞ்சில்
எண்ணி இதப்படியே—செய்வன் ;
மெய்ப்படி நண்பற்கும் செப்படி நண்பற்கும்
வேற்றுமை இப்படியே.

வைக்கத்தப்பனிடம்

ஓர் மாதின் விண்ணப்பம்.

அறிவிலாமையினால், அகங்கரித்தலினால்,
அறிவினையடக்கி மேல் மீறும்
பொறிபுலன் வலியால், புண்ணியத் தேய்வால்,
பொன்னரு ளென்னிடம் பொருந்தும்
குறிகொளுங் குணத்தின் குறைவினால், கொடியேன்
இயற்றிய குற்றங்கள் பொறுப்பாய்,
பிறிதிணையில்லாப் பேரெழில் பிறங்கும்
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

இருமையு மெனக்கு நின்னருளல்லால்
ஏனையோர் துணையிலை யெனவே,
திருமன மறியும்; இந்நாள் வரைக்கும்
சிறியனே னுயிரது தானும்
அருமைசேர் அருளரல் நின்றதால், இன்னும்
அவ்வருள் நோக்கியே நின்றேன்,
பெருமைசேர் வளைவான் பிறையணிந் திலங்கும்
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

வண்டு பல் மலர்தோறுந் திரிவது போல்,
வம்பெனும் வனத்திடை யலைந்த
மிண்டனேன் துன்பக் கொடுங்கடல் மிதந்தேன்,
வெம்பசி பிணி துயரென்னும்
சண்டமாருதத்தால் இளைத்தனன், என்னைத்
தண்ணருட் டோணியி லெடுப்பாய்,
பிண்டமோ டண்டப் பெருநிரை பிறங்கும்
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

அத்தனே, அருளாரையனே, அன்ப
ரிதயத்தே அமைதிசே ரரசே,
நித்தனே, பொருளா நிமலனே, என்னல்
நேயனே, தாயனே; யென்னை
மத்தனே னெனினும் வழியடியார்தம்
அடியனுக் கடியனாய்க் கொள்வாய்,
பித்தனே யென்றும் பேரருள் புரிந்த
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

ஆருயிரமர்ந்த அன்பவோ, நின்றன்
அளவிலா வியப்புறும் அமைப்பைச்
சீருயர் ஞான மொன்றினல் சற்றே
யுணரலா மாதலிற் சிறியேன்

நேருறு ஞானம் பெற அருள் புரிவாய்,
நின்னெழிற் பதம் நினைவதற்கே,
பேரொளி யிலங்கும் அருட் பெருந் தகையே,
பெருந் துறைக்கோயி லுள்ளானே.

பொய்யம ருலகப் புன்மையிற் கிடந்து
புழுங்கிய மனத்தொடு மிளைத்து,
வெய்துயிர்த் தேமாந் திருக்கின்றே னெனினும்,
மெய்யரு ளமுதம் நான் விழைந்தேன்;
ஐய நின்னருளில் ஒருதுளியேனும்
அடியனுக் கில்லை யென்பாயோ,
பெய்ம்மழையினு மெய்யருள்மழை பொழியும்
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே?

ஆறணிசடை யெம்மண்ணலே, அடியேன்
அன்னையின் வயிற்றுதித் திதுநாள்
காறும்பல் விடையூ றடுத்தவை யகற்றி,
அகங் களிப்பித்தனை; அதற்குக்
கூறநான் நன்றியெனில், அது மண்ணும்
விண்ணுமே கொள்ளுமோ? குணமாம்
பேறெலாந் தந்து பேணுமுன் கடனே,
பெருந் துறைக் கோயிலுள்ளானே.

கள்ளமே கருதுங் கருத்தனே னெனினும்,
கழலிணை காதலித் தென்றன்
உள்ளமே வைக்கத் தவிக்கின்றேன்; உள்ளந்
துற்றது முற்று நீ அறிவாய்;
வெள்ளமே யனைய கருணையுள்ளானே,
வெறுங்கையாய் வந்த என்கையில்
பிள்ளைகளெடுத்துத் தொடுவருள் புரிவாய்,
பெருந் துறைக் கோயிலுள்ளானே.

கற்றதா லறியேன், கருத்தினு லறியேன்,
கருமத்தால் நின்னருள்வலியை
முற்று நன்கறியே னாயினும், இதய
மேவைக்கத் தரும்பதி முன்னே
நிற்றலால் அறிவேன் என்று நேயத்தால்
நின்முனம் வந்தனன்; விருப்பம்
பெற்று நின்மகிமைப் பெயர்சொல அருள்வாய்,
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

மேடையூட்டிடத்து வேண்டியோர்க் கமுது
விரும்பியவா றளித் தென்றும்
சடிலாவுனது தரிசன மருளி
இன்பளிக்கின்ற வான்முகிலே,
ஓடைநீர் முல்லைவாடை வாழ் உதய
னுபுரத்தப்பனுக் கப்பா,
பீடைதீர்த்துனது பேரருள் புரிவாய்,
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

(இதுவுமது)

ஏற்றுமானூர்த் தேவரிடம்.

விடையனே, வேந்தர்வேந்தனே, மெய்சேர்
விமலனே, வேதநாயகனே,
சடையனே, எவர்க்குந் தாயனே, கருணைத்
தலைவனே, தணிந்தவர்க்கருளாங்
கொடையனே, பச்சைக் கொடியெலாம் படருஞ்
சோலைசூழ் ஏற்றுமானூரன்
புடையனே, உள்ளக் குறையெலாந் தவிர்க்க
உள்ளுவாய், உள்ளெலாமுணர்ந்தோய்.

மழையெதிர் கூந்தல் வாட்கண்ணி யுமையாள்
வயத்தனே மாசிலாமணியே,
பிழையெலாம் பொறுத்துப் பேதையர்க் கிரங்கல்
பெரியதோ நின் பெருமருட்கே?
கழை செறிந்தோங்குங் கரும்பெழிற் சோலை
கண்கவர் ஏற்றுமானூரில்
பழைய பொற்கோயி லழகனே, தாபம்
பறக்கநின் கடைக்கணாற் பாரே.

கற்றவர் புகழுங் கருத்தனே, கருத்திற்
கரும்பினும் இனிப்புறு கனியே,
கொற்றவர் மகிழுங் குழகனே, கோலக்
குலங்குழி கடந்த வெப்பக் குன்றே,
பற்றையும் பச்சைக் கொடிபடர் மரமும்
பார்வைசேர் ஏற்றுமானூரில்
நற்றவர் பணியு நலத்தனே, கேட்கும்
நல்வரமெனக்கு நல்குநீயே.

ஈறிலாப் புகழெழும் மறைவனே, ஒன்று
மிணையிலா அருளிருப்பிடமே;
மாறிலா மாண்பு வயங்கு பெட்டகமே,
வரம்பிலா ஆனந்த மயமே,
பேறிலா மரங்கள் காண்கிலாச் சோலை
பெருகிய ஏற்றுமானூரில்
தேறிலா மனமுந் தேற நிற்கின்றோய்,
மகவை நீ தெளிந்து நல்குகவே

கரையிலா தோங்குங் கருணையங்கடலே,
கருத்திலா ரொளிதரும் விளக்கே,
உரையிலா துயர்ந்த தனிமுதற் பொருளே,
உருவிலா திருவிலாருயிரே,

தரையிலார் செடியுங் கொடியுங் கண்ணெதிரும்
தண்ணறு ஏற்றுமானூரில்
புரையிலா மணியே, போற்றி நிற்கின்றேன்,
குறிப்பருள் புரிதலுன் பொறுப்பே.

விண்வளர் கங்கைக் கொடிசடை யுடையாய்,
மின்னுமை சேரு மேனியனாய்,
பண்வளர் நால்வர் பதிக மாலையினாய்,
பையுறு பாம்பணி யுடையாய்,
தண்வளர் பொழிலிற் றத்தைகள் குயிலும்
தனிப்பதி யேற்றுமானூரில்
கண்வளர் காட்சிக் கண்ணுதற் பதியே,
கருத்தமிர் தகவிசெய் கனிந்தே.

திருந்திய வடியார் சித்தமாரமுதே,
தெளிந்தவ ருளமமர் தெளிவே,
வருந்திய மனதுக் கரும்பெருந் துணையே,
வானமே, ஞானமாமலையே,
குருந்தெழு மரங்கள் செறிந்த பூஞ்சோலை
குளிர்ந்தெழு மேற்றுமானூரில்
பொருந்திய மருந்தே, புகலிலா எனக்கோர்
அடைபுகல் தருவதுன் பொறுப்பே.

அளிநிறை வெளியே, வெளியுறு மமுதே,
அமுதுறு சுவைபெறு சுகமே,
களிநிறை யுளமே, உளமுறு கனிவே,
கனிவுறு நிலையருள் கலையே,
துளிநிறை மதுவே நிறைவுறு மலரே
சொரிவுறு மேற்றுமானூரில்
ஒளிநிறைமணியே, எனதுளநிறைவே
உதவுத லிதுவுமுன் கடனே.

கலங்கிய வடியார் கலக்கத்தை நீக்கும்
கருணையங் கடவுளே, காலம்
குலங்குறி கடந்த குணப்பெருங்குன்றே,
குற்றங்கள் பொறுத்தருள் கோவே,
நலங்கமழ் மனத்தார் நாடிநின்றேத்தும்
நற்பதி யேற்றுமானூரில்
இலங்கிய ஒளியே, இச்சையின்படியே
எனக்கருளிசைவதுன் கடனே.

நேயமோடாறுங் கானமுந்தாண்டி,
நின்றரிசனங் கிடைப்பதற்கே
நாயினேன் வந்தேன், தரிசனம்பெற்றேன்,
நாட்களில் நல்லநாளிதுவே;
தாயினும் பெரியதந்தையே, தண்சார்
சோலைசூழ் ஏற்றுமானூரில்
மேயநாயகனே, வேண்டுகோளருள்வாய்,
மேலுநின் பதந்தொழ விரைந்தே.

இசையின் பெருமை.

தன்னுள்ளே இசையிலாதான், றனியொலி இயைபிலாறும்
மன்னனுண்டுருகான் வஞ்சங் கடுஞ்சதி கேடுசெய்யப்
பின்னிடான், பிறர்க்கிரங்காப் பீடறு நெஞ்சனாவான்,
கொன்னரகிருளே வாய்ந்த குணத்தினன், நம்பீரதே.

From Shakespeare.

பெண்ணென்பாள்

பெண்ணென்பாள் அவள் கண்ணெனப் பேணுவாள்
பித்தனாகிலுந் தன் கணவன் றன்னை ;
விண்ணின் றேவரும் வேம்பெனக் காணுவாள்
பெண்ணலள், பெண்கள் தெய்வமென் றெண்ணுமே.

முயற்சி.

பெருமையுடையோர் முன் பெற்ற பேறெல்லாம்
அருமையே யென்றயரவேண்டாம் — ஒருமையுடன்
நாடு தொடுபிடியாய், நாடினதை நாடுமுனை ;
பாடுபட்டார் பீடுபெற்றார் பார்.

அற்றார்க்குத[illegible]

ஏறுபொருள் கொடுத்தாலும், இடம்பெரிது
கொடுத்தாலும், இருப்பதற்குக்
கூறுடைய வீடுபல கொடுத்தாலும்,
பரிமளநீர் குளிப்பித்தாலும்,
வேறுபட உடைசிறக்க அணிந்தாலும்,
பணியிலா மிடியுற்றார்க்குச்
சோறு கொடுப்பதுபோல நூறு கொடுத்தாலு
முண்டோ சுகம் நமக்கே?

உத்யோக ஒறுப்பு.

அலிவிறைத்த நெஞ்சர்தம்பால் அடுத்தாதரம்
நிறைப்பதற்காய், அவர்கால்பற்றிப்
பொலிவிறைத்த முகத்தொடவர் பிதற்றுவ
தெல்லாம் பொறுத்துப், பொங்குங்கோபக்
கலிவிறைத்த ஆகமுடன் உயிர்கலங்கச்
செயல்கண்டு, பூனைகையில்
எலிவிறைத்தவா றிதயம் நடுங்கவிடல்
எதன் பொருட்டாய், என்னினுளே?.

உலகில் நிறையில்லாதார் உத்யோக
மேறி அதிகாரமுற்றுங்
கிலகவெனல், இயற்கையிலே அமைதியுற்று
ரிடைச்சென்று தாம்நின்மேறவிக்
கலகமுறச்செயவும், உண்மை கருணை நடு
நிலைமையெனுங் கதியைவிட்டு
விலகி நரகுறவும் வழியெண்ணலன்றி
வேறெதுவாம், விளக்கினுளே?

இராமச்சந்திர பாகவதர்மேல்.

கடியகல்லையுங் கரைத்திடும் இன்னிசைக் கடலில்,
நெடிய பாய்மர முயர்த்தி கீர்த்தியின் கப்பலோட்டி,
கொடியி லின்சுகம் நுகர்துறை நாடு சென்றனை யும்
படிநிகம்க்க. இராமச்சந்திரனன் டிப்பதியே.

கேரளவர்ம வலியகோயில் தம்பிரான்மேல்.

தொல்லிசைப்படும் வடமொழியிலுந், தமிழ்த்தோன்றும்
மெல்லிசைப்படு மலைவளர் மொழியிலும் விளங்கும்
நல்லிசைப் புலவோர் நடுநாயக மிழந்தார்!
சொல்லிசைப்பமே தென்மலை நாடுறுந் துயரம்?

வடவரைத் தடமோதிய மொழிக்கடல் மடுத்துக்
குடவரைத் தவழ் குழவியின் குறைகெடக் கொடுத்துத்
திடமளித்தநற் கவிகுலதிலக மாமுகிலே,
உடலொழித் தொழியாப் புகழுடல் புகுந்தனையே.

விண்ணிழந்தது விண்பதியென்னவும், விழையும்
பண்ணிழந்தது பாட்டியலென்னவும், பார்க்கும்
கண்ணிழந்தது வடமொழிக் கவித்துவம்; கலுழும்
மண்ணிழந்ததோ கேரளவர்மர் நல்வாழ்வே?

தமையனார் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள்மேல்.

கட்டுக்கடந்த கலைபெறுநீள் கடலைக்கடந்து,
மட்டுக்கடந்த மதிப்பும் வியப்பும் வகித்துநின்றாய்:
எட்டுக்கடந்த கலையினி இங்கிலை யென்றறிந்தோ,
விட்டுக்கடந்தனை யண்ணா விண்ணுடர் வியப்பதற்கே?

முனுஷி கிருஷ்ணய்யங்கார் அவர்கள்மேல்.

கல்லாமற் போனதில்லை, கற்றவர்தங்
கருத்துணின்றீர்; காணிடத்தே
நில்லாமற் போனதில்லை, நேயநுடைம
விடுவதில்லை; நிமலன்சேவை
யில்லாமற் போனதில்லை; இன்றமிழ்க்கும்
எங்களுக்கும் இளைப்புத்தோன்றச்,
சொல்லாமற் போனதுண்டு; சொல்வன்மைக்
கழகதுவோ, சொல்லுவீரே.

மகள் பாலாமவல்லிமேல்.

அதிமதுர மதலைமொழி யுருகிவரு வதனமதி
அருள்பரவு கனவமுதமே,
அகமகிழ முகமலர அருகில்வரு குணவழகி
அழகொழுகு விமலமலரே,
மதிதிகழ மதிமற்றி வரினும் உன இளமுறுவல்
மதிமகிழ உதவுமதியே,
மனமுருக எனதருமை மகளெனவு நரவுடல
மருவியவின் மகிழுமணியே,
நிதியெனவும், அரியநவ மணியெனவும், எனதிருகண்
மணியெனவும் நினைவுடையவென்
நிலைதவற, உறுதியெனு மலைசரிய, நினைவிடுகல்
நிகழ்வதொரு சிறிதுமறியேன்?
விதிபெரிது, மதிசிறிது; வினைவலிது, மனமெளிது;
விசனமிரு கரைபுரளவே,
விழிபருகி பெருகவுனை நினைவதல, தொருகளைகண்
விழைவதிலை பிரியுமகளே.

விதி

—

கீர்த்தனம். வேகடைராகம்.

தாளம். ரூபகச்சாப்பு.

பல்லவி.

வாழ்வென்பதென்னவோர் மாயமென்றெண்ணி
மதியிழந்தாய் நெஞ்சமே—நீஉய்யுமோர்
கதியிழந்தாய் நெஞ்சமே—சும்மாநின்றன்
விதியை நொந்தாய் நெஞ்சமே.

அநுபல்லவி.

வாழ்வென்ப தீசன்செய் மாவிந்த்ர ஜாலமோ,
ஏழைக்கூத்துப் பார்க்க அவர்க்கென்ன சீல்மோ ? வாழ்

சரணங்கள்.

வாழ்வென்பது நமக்கீந்த பெருமாஸ்தி ;
வம்பாயிழந்தால் அஃதீயும் பலன் நாஸ்தி ;
சூழும்பொருள் சொப்பனமென்றும் தள்ளாதே,
சோம்பலும் டம்பமும் தோழமைகொள்ளாதே. வாழ்

வாழ்வென்பது நமக்கீந்த ஓர் வெள்ளேடு ;
வம்பாய்க் கிறுக்கினால் வந்ததுனக்குக் கேடு ;
ஆழித்துரும்புபோல் அவலமாய்த் திரியாதே,
அறநெறி நில் ; என்றும் அதைவிட்டுப் பிரியாதே. வாழ்

வாழ்வென்பது பல நாள்கொண்ட பாத்திரம் ;
மண்ணளந்தால் மண் கிடைக்கும் அம்மாத்திரம் ;
நாழி அளந்த தொன்று, தாழிகொண்டதொன்றுமோ,
நன்றல்லாதது செய்யின், என்றும் அதுநன்றாமோ ? வாழ்

வாழ்வென்பது நமக்கிரவல் கிடைத்தநிலம் ;
வருந்தி யுழுதாலன்றிக் கொடுக்குமோ அதுபலம் ?
வாழ்விலேயை நொந்து தாழ்மதி கொள்ளாதே,
உள்ளங்கைக் கனியைவிட் டொளிர்நனி என்னாதே. வாழ்.

ஆணவம்

வேகடை—ரூபகச்சாப்பு.

நானென்றீ ஆணவம் நீகொண்டதாற் பயன்
யாதுண்டு, பாழ்நெஞ்சமே?

தானந்த மாதியிலான் இந்தப்பார்முதல்
வானந்த யாளக்கண்டானந்தமாகியும், நானென்ற

பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களோட்டவும்,
பரிதி முதலிய தீபங்கள் காட்டவும்,
எல்லாவுயிரும் படைத் துணவூட்டவும்,
ஈசனுண்டென்று வல்லோர் சொல்லி நாட்டவும், நானென்ற

கேடுநினைத்தவர் பாடு கெடுக்கவும்,
கேதமுடையவர்க் கீடு கொடுக்கவும்,
தேடுமடியவர் துன்பந் தடுக்கவும்,
தெய்வ முண்டென்ற சொல் காதுமடுக்கவும், நானென்ற

ஏழை எளியவர்க் கின்பம் பெருக்கவும்,
ஈரமில்லா நெஞ்சைச் சூடிட்டுருக்கவும்,
தாழாதவரைக் குனிய நெருக்கவும்,
சாமியுண்டிங் கிதெல்லாங் கண்டிருக்கவும், நானென்ற

செல்வம் வளரச் சிகரங் கிளர்த்தனை,
செல்வத்திலே மறந்தாய் ஒருகர்த்தனை;
வல்லமை செல்வின் மதத்துத் தகர்த்தனை,
வண்ணமோய்ந்தால் களி மண்ணை நிகர்த்தனை, நானென்ற

ஓடிமறைகின்ற மின்னலைப் போலவும்,
ஆடியொடுங்கிடும் பாவையைப் போலவும்,
சாடிற் கறங்கிடும் பம்பரம் போலவும்,
தானிருந் தீதறி யாதவர் போலவும், நானென்ற

கண்டுமறையுங் கனவினைப்போலவும்,
காருறும்போதுறும் வில்லினைப்போலவும்,
உண்டில்லையென்னுங் குமிழியைப்போலவும்,
உற்றதுவாழ்வென் றுணராதார் போலவும், நானென்ற

துறவு வேண்டாமை

நாதநாமக்ரியை—ரூபகதாளம்.

துறவற மேதுக்கு மனமே—இல்
லற நல்லறமென்பது பெரியோர் வசனமே.

தந்தை தாய் தமருக்கு நேத்ரம்—இந்தத்
தாரணிதன்னில் ஓர்நாடகசூத்ரம்—ந
டந்திட நாமொரு பாத்ரம்—அதை
நடத்தாம லோடிட ஏனிந்த ஆத்ரம்? துறவற

நேயப்பெண் பிள்ளைக்காதாரம்—இந்த
நேமிக்கு நாம் செய்யவுண் டுபகாரம்;
காயம் நமக்களித்த சாரம்—அந்தக்
கடமை தொடுப்பதோ விடுவதோ வீரம்? துறவற

மூர்த்திய பாத்ரத்திலொன்று—அந்த
மூற்றுந் துறந்த துறவிகள் நின்று,
ஒன்றும் நிலையில்லை யென்று—நமக்
குணர்த்துவர்; அன்றி, வனம் நமக்கன்று. துறவற

மாதரைப் பழிக்கச் சிறந்தோம்—நம்தாய்
வயிற்றிற் பிறந்த வகையை மறந்தோம்;
தாதை மயக்கிற் பிறந்தோம்—அந்தச்
சார்புணரா தென்ன துறவு துறந்தோம்? துறவற

நிகழ்வதெல்லாம் ஈசன் செயலே—யென்று
நினைத்துச் செய்கடன் செய்வோர்க் கில்லை ஓர்மயலே;
புகழ்வதெல்லாம் ஈசன் இயலே—கர்ம
புண்யபாவமும் அவர்க் குண்மையில் அயலே. துறவற

தலைவன் அருளை நித்யந்தேடு—தர்ம
சாதகஞ் செய்வதற்குப் போதுமே நாடு
அலைவதேன் நீவெறுங்காடு—அதை
அடையாதவருக்குக் கிடையாதோ வீடு? துறவற

ஸ்ரீகண்டேசனிடம்
ஓர் மாது வரங்கேட்டல்.

பொன்னே, மரகதமே, பூவே, அப் பூமணமே,
அன்னை என்னை வந்து நீ ஆளாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கண்ணே, கண்ணின் மணியே, கருத்தே, கருத்தினுள்ளே
தண்ணேயமே, கனிவே, தாயே ஸ்ரீகண்டசிவா.

கண்டபொருளி லெல்லாம் காணும் குணநிலையே,
அண்டந் தழுவிநிற்கும் அன்பே ஸ்ரீகண்டசிவா.

என்றுமுன் னிருப்பதத்தை எண்ணியெண்ணி நான்தொழுதால்
கன்றுக்குத் தாய்ப்பசுப்போல், கனியாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

அன்புக் கிருப்பிடமே, ஆதரவுக் கோரிடமே,
துன்புக் கிடமின்றி நீ துணைப்பாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

போற்றுமனுன்னைப் பல போது மிருந்ததில்லை ;
ஆற்றாமை தீர்த்தருள்வாய், ஐயா ஸ்ரீகண்டசிவா.

தர்மப் பெருங்கடலே, தன்னிணையில்லா வள்ளலே,
கர்மக் கசடறுத்துக் காப்பாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கண்ணே, என் கற்பகமே, கனியே, கனிரஸமே,
பெண்ணே வரங்கேட்கினும், பேசாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

என்குடும்ப மோங்கிவர, இனியபிள்ளைப் பிச்சைதர,
நின்கருணை யான் விழைந்தேன் நேசா ஸ்ரீகண்டசிவா

பிள்ளைச்சிறுமுகமென் பேதைமுகம் பார்க்க என்றன்
உள்ளங்களிப்புறுதென்றோ, உரையாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

நின்பேரெடுத்து நித்யம் தேடியுன்னை நானழைத்தேன்
என்பேர் விளக்கப் பிள்ளை ஈயாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வாய்க்கும் சுகம்வருமோ, வாய்க்குருசி வருமோ,
தாய்க்குப் பிள்ளையில்லையேல், தாயே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

மக்கட் பெரும்பேறு வாய்க்கவில்லையாகில், மெத்தக்
கைக்குட் பொருளிருந்தென் காண்போம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

இனிய மதலை தனக் கின்னமுத மூட்டிமனங்
கனியவரந் தந்து நீ காப்பாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கன்னற் கருணை வெள்ளங் கங்கு கரையின்றி நிற்க,
என்னைத் தெளிக்கவில்லை யேனோ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

கண்ணீருங் கம்பலையும் கண்டா விரங்கிலையோ,
தண்ணீர்மை தானிலையோ, தாயே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

ஆழித்துரும்பென நான் ஆசைக்குட் பட்டுலைந்தேன் ;
ஏழைக் கிரங்கிலையோ ஈசா ஸ்ரீகண்டசிவா ?

கேட்டவரந் தான்பெரிதோ, கேட்கு முறை யிலையோ,
கூட்டிவைக்கத் தானரிதோ, கூறாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

உன்னையின்றி உலகொன்றுமில்லை யாகில் துணை
உன்னை வேறெனக்கெங் குரையாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

எளியேனிசைத்த குற்றம் எல்லாம் மன்னித்தருள்வாய்,
அளியே யுருவங்கொண்ட ஆதீ ஸ்ரீகண்டசிவா.

சேயிழைக்குந் தீங்கனைத்தும் தாய் பொறுக்க மாட்டுவதே ;
நாயேற் கிலையோ அந்த ஞாயம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

அம்போருகத்தை யொத்த அருமைமுகம் பார்க்கவுன்னை
சம்போ தயாநிதியே, சார்ந்தேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

உன்னைநம்பி வந்தவருக் கொன்றுமில்லை யென்றுசொல்லிப்
பின்னிடவுந் தான்வருமோ, பேசாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

நானுன்னை நம்பிவிட்டு நாடிப் பிறரிடத்தில்
ஏழைன்று கேட்கவைப்பாய், ஈசா ஸ்ரீகண்டசிவா ?

காலங் கெடுத்த தென்றால் காலகாலன் நீயலையோ,
நீலகண்டம் சொல்லுமே நேரே ஸ்ரீகண்டசிவா.

பெண்ணுக்குப் பேயிரங்கும் என்றே பெரியர் சொன்னார் ;
மண்ணிற் பெரியர்சொல்லும் வம்போ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

நற்றாயெனக் கிலேயோ, ஞாயமெனக் கிலேயோ,
பொற்றாளெனக் கிலேயோ புகலாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

அந்தமற்ற நின்னருளின் ஆயமெனக் கில்லையென்றால்,
இந்தக் கவலை தந்த தேனோ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

என்னைப்போல் மற்றயலோர் ஏங்காதிருக்க வேணும்,
பொன்னைப் போலுங்கருணை புரிவாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

மலையத்வஜன் புதல்வி மலைபோலென் றாயிருக்க,
மலையப்படுமோ என்றன் மனமே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

மின்போலும் மேனியள்நின் மேனியொடு சேர்ந்திருக்க,
என்பாவந் தீர்க்கத் தடை யேதோ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

என்மேலுனக் கிரக்கம் இன்னம் வரவில்லையென்றால்,
பொன்மேனி யாளிரங்கிற் போதும் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கண்டாரும் என்னவதி கேட்டாருமே கனிவார் ;
கண்டா யிரங்கிலையேன் கண்டாய் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

சக்திக் கிருப்பிடமாம் தாயிருக்கப் பிள்ளைதீரச்
சக்திக்குப் பஞ்சமுண்டோ, தாராய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

பங்கேருகப் பதமென் பங்கேயிருக்கி லென்றன்
பங்கே யிருப்பதுண்டோ பாவம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

பாலென்றிரந்த தமிழ்ப் பாலர்க் களித்த அன்பென்
பாலும் சிறிதுவைக்கப் பாராய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

இச்சைக் கொடி பழுக்க இச்சித்த தீக ஒரு
பச்சைக் கொடிபடர்கற் பகமே ஸ்ரீகண்டசிவா.

சொல்லற்கரிய நின்றன் றூயதிருப் பேரெடுந்தால்,
அல்லற் படுவதுண்டோ அகமே ஸ்ரீகண்டசிவா?

பாதம் பணிந்தவர்கால் பாவம் பணிந்திடுமே,
வேதம் பணிந்த உண்மை வேந்தே ஸ்ரீகண்டசிவா.

வாடிய மனந்தளிர்க்க, மழலை செவிகுளிர்க்க,
நாடிய மகவைத்தந்தாய், நாதா ஸ்ரீகண்டசிவா.

என்பாலிரக்கங் கொண்ட ஏதுவை யறிந்து கொண்டேன்,
பொன்போலுவாளெடுத்துப் புகன்றுள் ஸ்ரீகண்டசிவா.

சிந்தாகுலந் தவிர்த்தாய், செப்பரிய நன்மை செய்தாய்;
எந்தாயுன் அன்புக்கெதிர் ஏதோ ஸ்ரீகண்டசிவா?

கண்ணீர் பெருகிநின்ற கண்ணிரண்டு மானந்தக்
கண்ணீர் பெருகி நிற்கக் கண்டாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வான்செய்த நன்றிக்கிங்கே வழங்குங் கைம்மாறுமுண்டோ?
நான் செய்யு நன்றிக்குச் சொல் நானும் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வம்பனேன், மாண்பறியேன், மதிக்கும் சொல்வன்மையில்லேன்,
நம்பினேன் நாடுவனுன் நாமம் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வந்தித்தேன், வாழ்த்திக்கொண்டேன், வரந்தந்த மாணடியைச்
சிந்தித்தேன், தீமையெல்லாந் தீர்ந்தேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வானன்ன துன்புகழே, மலையன்ன துன்வலியே,
தேனன்ன துன்னருளே, தேவே ஸ்ரீகண்டசிவா.

ஆதியாங் காரணனே, அகமான பூரணனே,
சோதியாந் தூயவனே, தொழுதேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

பண்டிதர், டி. எஸ். கணேசபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய அரங்கேற்றுப் பாயிரம் ஆசிரியப்பா.

குஞ்சரஞ் செறி வான்கோடு கான் கடன் மதில்
பஞ்சரம் போன் றெப் பக்கமுங் கவிதலின்,
மலைதருவன நீள்வனந் தருவன வாழ்
அலைதருவன வெலா மகங் குவிதர் வுயர்
வளங்கெழு நாட்டிசை மதித்தெதிர் பெரும்படை
உளங்கெழு மயக்கினெட் டுயிர்ப்பெழ வோய்ந்தே,
தென்படு மரண்வலி தென்படும் பின்செலின்
என்படு முரண்வலி இகல் வஞ்சி நாடெனு,
எச்சம ராளரு மிரிதரு நிலையின்
அச்சந் தவிர் திரு வாழ்க்கோட் டரசியல்
நலம் படர்ந் தொளிர்முறை நாடிநன் கியற்றி,
நிலம் படர் தருபுகழ் நீடும் வலியமே
லெழுத்துத்தியோகத் தினிதிருந் துய்ந்தசீர்
வழுத்தொரு திரவியம் பிள்ளையாம் வள்ளல்
கோற்றநன் ஞேன்போ, நவலருர் தகைத்தெனற்
கேற்றவை தேர்ற்று மிலாஞ்சனச் சிலைகளாய்,
நிலைபெற்றோங்கி நீள்குணம் பெற்றுதமிழ்க்
கலைமற் றாங்கிலேய மேல் கலையாம்,
இருகட லொருங்குண் டிகழுவ ரின்றிப்,
பருகுவ ருளங்குளிர் பான்மையிற் பொழிமழை
எத்திக்குமார விசைவிளைத் தெழுசீர்
முத்துக்குமார முகிற்குப் பின்னவன்,
இவனே தக்கவ னின்னிசைக் குயர்வா,
னவனேதற்குள நன்னய மியல்வான்,
சுலக்ஷணன், சமுகன், சுஞானபாநு,

இவ்வருமணைப் பேரிசை காமதேநு,
தந்தையிற் றமருளிற் குலத்திருவ
னந்தை வேந்தர்க் கமைந்தோன் முத்திரைப்
பத்திரந் திட்டம் பார்த்தளி தலைமைக்
கொத்த வளத்தி னுழைப்பத னோடு,
செந்தமிழ்ப் பாணனைத் தெரிந்து பொன்னுதவச்
சுந்தரர் திருமுகந் தோன்றற்கு விடுத்த
சிறப்புடை நாடே சேரநா டெனுஞ்சீர்
அறப்புடை பெயர்த்திழிந் தமிழ் தமிழ் செழிக்க,
அம்மொழிக் கொழுமைகண் டனைவரு முட்கொளச்
செம்மொழி குழுமிய விழுமிய நடைதேர்
வழியிற் றமிழ்மொழி வளர்த்தன் முன் னியற்றியல்
தழுவித் தானே தலைப்படல் புலப்படத்,
தன்னயத்திடையாத் தகைமையிற் பொதுமை
நன்னயந் தோன்ற, நாடகவகுப்பிற்
சேண்குடச் சிரியர் தேர்ந்துரை பலதுறை
மாண்குணத் தமிழரு மதித்துப் பின்செல.
வீலன் விலாச, மிளிர் சத்தியவதி
யாளின் சரித்திர மன்னிய செந் தமிழ்ப்பா
வெளிப்படுத்தியு, மதி மேன்பா டுளகருத்
தொளிர் படு மிலைசப்பாவோ பல வுரைத்தும்,
எவ்வழி செவ்வழியென்ன வாராய்ந்தவை
யொவ்வி னிவ்வுலகுக் கூட்டியுவந்தே,
மன்னுயிர் தன்னுயிரென்னு நன்னிலையில்
இன்னுரை பயிற்றி, யோரினையறு மெங்கை
அருள்வலி பெரிதென வாய்ந்த வழுதை
இருள்வலி கொடுமையி னென்றெத்துணைத் தின்றி
இழுக்குரை பெருக்கி யொன்றிலையென மறுக்கும்
வழுக்குரை நாஸ்திகர்மதந் தமோற்றற்
[illegible]கல செரப்பத் தருமுறை வகுக்கத்

துணிந்து செந்தமிழ்ப்பாத் தொகையி லோர்தனிமுதல்
உண்டெனக் காட்டற் குலகினை யுரித்தாய்க்
கண்டவை யாவுங் கடைப்படத் தனிக்கும்
பேரருட் டிறமே பெரிதெனை நாட்டித்
தேர்வழிக் காயுஞ் செயலையுங் கூறித்
தன்னினுற் றறிந்து தாழ்வறத் தோங்க
நன்னிலைப் படுத்தி நாற்பயன் பொருந்த
எக்காரியத்தையும் இன்றியமையாத்
தக்க ஓர் காரணம் தனக்குட்படுத்தும்;
அக்காரணமிலா தாம் காரியமிலை
எக்காலத்தினும் இதுவோ திண்ணம்;
இக்காரணம் உயிர்க்கேதென நோக்கின்,
ஒக்கூண் உயிர்க்காற் றுள்வலியே யாம்;
புல்லினுங் கல்லினுஞ் செல்லினும்போதரும்,
கொல்லப்பிரிபடுங் கூட்டற் கொருப்படும்,
அவ்வக வலியெலாம் அருள்வழியமையும்
திவ்விய அருட்பெருந் தேவிலா துலகிலை;
என்னுமிவ் வுண்மை எடுத்துப் புகட்டி
உன்னுமின் னுணர்மின் னுய்மினென் றுரப்பி,
ஆகு ஞானனந்தனடிப்பா,
பாகுபோன்ற விண்ணப்பமலைப்பா,
ஒப்பறும் பதியுண்மை ஓதுபா, உயர்சை
வப்பிரகாச சபையின் மதிகொல
மேயாயிரத் தெழுபத்தெட்டானி
வாயிருபத் தெட்டாநாண் மருவி,
நேயம் வளர்க்கு நெறியில்
ஆயுலகொப்ப வரங்கேற்றினனே.

சில்கற்றால் முன்வந்துசேரும் பனுவல்
பலகற்றால் பின்பெய்தப் பாடும்—உலகம்
வினைமாட்சியால் வியக்கும் வேளிலக்குவன்சொல்
நினைவாட்சி யென்னிந்நூல் பேர்.

செவிபடைத்த புண்ணியமென் சீரிலக்குவன்சொல்
கவிபடைத்த கண்ணுங்களிப்பால்—அவிபடைத்த
துண்டாரும் தேவரோருநாவு நஞ்செவியைக்
கண்டாரு மேமாப்புக் காண்.

என்னேற்று னந்தையெனுஞ் சொல்லுண்டாக்கியவிவ்
சொன்னேற்றே கேட்டுச் சுகமடைந்தேன்—முன்னேற்ற
தின்னதென வறிந்தேனென்றால் இலக்குவ நான்
அன்னைதமை யாசரிக்க லாம்.

சீராய்ச் சிவத்தை நினையார்க்கு மன்பு நிலையுறுமா
றாராய்ச்சி யென்றொரு நூலமைத்தான் அனந்தைக்கமையுஞ்
சீராய்ச் சிவாகமச் செல்வத் திரவியஞ் செய்தவப்பே
றோராய்ச் சிறந்த இலக்குவன் றேர்ந்துல கின்புறவே.

அதிகற்கவேண்டினும் சொல்நயம் வேண்டினும் சூட்சிமிக
மதிகற்கவேண்டினும் பூ...ன்பு வேண்டினும் மாண்புடைய
நிதிகற்கவேண்டினும் தேவருள் வேண்டினும் சீர்மைபெறு
கதிகற்கவேண்டினும் ஓர் நினைவாட்சியின் கண்ணுறுமே.

ம. நாணுவைய்யர்.
கலால் ஏஜென்று.

தேவாரந்தானே திருவாசகந்தானே
ஆவா வெதுமிவன் றறைகுவேன்—தேவாவென்
றெந்தையடிபோற்றி இலக்குமணன் செய்ஞான
னந்தனடிமாலைதனை நான்.

வை. பாண்டியன் பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்